

Ročník 36 | 06/2021

VIZOVSKÉ noviny

Vydává Rada města
a Městský úřad ve Vizovicích

Místní spolky nezahálejí
Chrastěšovská zvonička
Stěhování soch čtyř světců

Budova pošty (vlevo) v 60. letech 20 století

180 let od zřízení pošty ve Vizovicích 1841-2021

V r. 1608 navrhl kardinál Ditrichštejn zřízení první listovní pošty, která koňským povozem dopravovala dopisy a menší balíky. Od poloviny 18. století byly v malých městech, kterými pošta projížděla, umístěny poštovní schránky a poštovní platili příjemci. V té době už byly poštou zaslány také peněžní zásilky a úřední spisy. Do Vizovic a do Hradiště je dovážel povozník ze Zádveřic. Na svou první poštovní sběrnou však museli Vizovci počkat ještě dalších téměř sto let do roku 1841 a v r. 1851 pak byla zřízena v jedné místnosti radnice poštovní expedice. Poštovní dopravu dopisů obstarával vrchností placený posel, který chodil jednou týdně do Uh. Hradiště. Antonín Karger, první poštovní doručovatel, sloužil ve Vizovicích pět let, do své smrti. Od roku 1856 sídlila pošta v č.p. 352, v domě poštmistra Viléma Holého, který dopravoval poštu do Zlína a Vsetína, kam se doručování v r. 1880 zrušilo. Až do zahájení provozu místní dráhy v r. 1899 jez-

dila pošta z Vizovic dvakrát denně přes Zlín do Napajedel. Poštovní úřad se také stal od r. 1885 sběrnou c. k. poštovní spořitelny. S velkou radostí přijali Vizovčané roku 1878 otevření telegrafní stanice ve vizovské poště a dokončení výstavby telegrafní linky z Vizovic do Vsetína, stejně jako roku 1910 zřízení telefonní služby. Na konci roku 1924 koupilo budovu poštovního úřadu za tehdejších 80 000 Kč město a poštovní správa zde byla jako nájemce. V roce 1946 byla budova staré pošty zbourána a na jejím místě vystavěna poštovní budova nová. Provoz pošty, jedné z nejstarších veřejných služeb vůbec, byl v nové budově slavnostně zahájen 18. 12. 1949 a slouží občanům dodnes.

Alena Hanáková

Použitá literatura:

Dějiny a paměti města Vizovic, PhMr. Josef Čížmář

Kronika města Vizovice

Budova pošty (vpravo) v r. 1945, konec 2. sv. války

Korespondenční lístek vydaný k 150. výročí pošty ve Vizovicích, z archivu Petra Stloukala

Z obsahu

Z radnice	4-7
Jubileum	8-10
Napsali jste nám	11
Školství	12-13
Chrastěšov	14-15
Spolky	16-20
Vaše příběhy	20
Sport	21
Tradice	22
Příroda	23
Kultura	24-29
Informační centrum	30
Závěrem	31

foto: Ivan Straškraba | Vinohrádek, únor 2021

Slovo úvodem

Vážení spoluobčané,
do počátku roku 2021 jsme vstupovali v režimu nouzového stavu a stejně tak se v něm ocitáme opětovně i na jeho konci. Nouzový stav skončil až 11. dubna, teprve po tomto datu se mohl společenský a kulturní život nejen ve Vizovicích trochu rozhybat. Mohly proběhnout oslavy 760 let od první písemné zmínky o Vizovicích a 555 let vysazení Vizovic na městečko a 451 let povýšení Vizovic na město. Těm byl věnován turistický výstup na Klášťov, Folklórní a dechový festival, výstava v domu kultury, slavnostní mše a také celá 54. koncertní sezóna Vizovického zámeckého kulturního léta A. Háby, zakončená dechberoucím autorským koncertem Miroslava Hromádky.

V tomto roce oslavili včelaři 110. výročí založení včelařského spolku pro Vizovice a okolí. Sbor dobrovolných hasičů ve Vizovicích si připomněl 135. výročí jeho vzniku a velkého daru se snad hasiči dočkají v příštím roce v podobě nákupu nového terénního cisternového vozidla. S pýchou jsme přijali informaci o ocenění paní Anny Krocové, která obdržela titul Mistr tradiční rukodělné výroby Zlínského kraje za výrobu tradičních vizovických batikovaných kraslic. V závěru roku 2021 udělilo zastupitelstvo města Cenu města Vizovic

vice „Osobnost města Vizovice“ paní Ludmile Kalivodové, za její celoživotní zásluhy o udržování tradiční lidové kultury v oblasti Vizovického pečiva a vzornou reprezentaci města. Potěšilo nás, že se své premiéry dočkala, po dvojím přeložení, nová divadelní hra o sáze rodu Jelínků Trnky a hvězdy, autora Martina Františáka, kterou nastudovali v letošním roce herci Městského divadla ve Zlíně.

V neděli 28. listopadu začalo období Adventu, období čtyř neděl před vánočními svátky, které obvykle zahajujeme společně na Masarykově náměstí slavnostním rozsvícením vizovického vánočního stromu a sklenkou punče nebo svařáku. V minulém i v letošním roce jsme byli nuceni tuto společenskou událost zrušit z důvodu silící pandemie COVID 19, stejně tak se nepotkáme na adventních trzích ani při novoročním ohňostroji.

Milí Vizovjané, přejeme Vám všem klidný čas adventní a pohodové prožití svátků vánočních. Užijte si je ve společnosti své rodiny, svých nejbližších a přátel. V novém roce 2022 pak pevně zdraví, hodně radosti, žádnou bolest nejlépe bez nouzových stavů.

Silvie Dolanská a Alena Hanáková

Vážení čtenáři,

pojďte s námi tvořit naše Vizovské noviny. Máte námět na článek, dotaz do ankety zastupitelům, staré fotografie, texty nebo informace, které by mohly zajímat i další čtenáře? Za vaše náměty, zaslané na kontaktní e-mail Vizovských novin, předem děkujeme.

red.

Vizovské noviny.

Vydává Město Vizovice. Periodický tisk územního samosprávného celku.
IČO: 00284653, MK ČR E 13005.

Adresa vydavatele: Město Vizovice,
Masarykovo nám. 1007, 763 12 Vizovice

Redakční rada: David Grác, Alena Hanáková, Petra Motyčková Juráňová, Jana Pluhařová, Mikuláš Zelinský.

Tisk: Tiskárna Didot, spol. s r.o.,
Trnkova 2944/119, 628 00 Brno-Líšeň.

Titulka: Petr Jaroň.

Další foto: archiv města a autoři článků.

VN 06/2021 vydání 09.12.2021

Uzávěrka příspěvků VN 1/2022

je 24. 1. 2022.

Datum vydání č. 1/2022 je 23. 2. 2022

Harmonogram pro další období

(datum uzávěrky), datum vydání:

VN 02/2022 (25. 3. 2022) 27. 4. 2022 .

Vychází jako dvouměsíčník
v nákladu 2 200 kusů výtisků.

Výtisk zdarma.

Vydavatel VN neodpovídá za obsah autorských článků. Články mohou být kráceny dle technických možností a potřeb redakce. K nevyžádaným příspěvkům se redakce nevyjadřuje. Příspěvky nezveřejněné v tomto čísle budou otištěny v příštím vydání. Inzerce přijímáme pouze v elektronické podobě ve formátu pdf či jpg v tiskové kvalitě.

Kontaktní e-mail:

vizovske.noviny@vizovice.eu

Jak by podle vás mělo město podporovat sportovní kluby působící ve Vizovicích?

Podporou sportovních klubů město přispívá k smysluplnému trávení volného času mládeže. Zároveň ale také podporuje prevenci sociálně patologických jevů. Mělo by tedy být v zájmu každého správně uvažujícího města sport všemožně podporovat. Ve Vizovicích si mohou nejen sportovní kluby, ale všechny organizace pracující s dětmi požádat o finanční příspěvek z rozpočtu města. Kromě pravidelných příspěvků určených na činnost s dětmi, jejichž výše se v posledních letech výrazně zvýšila, je možno žádat i o příspěvky mimořádné určené na podporu materiální, či realizaci nejrůznějších akcí. Myslím si, že podpora, které se v současné době ze strany města sportovním klubům dostává, je dostatečná. Tím ale nechci říct, že je situace v našem městě ideální. Za velký problém považuji zázemí SK Vizovice. Protože plocha fotbalového areálu není v majetku města, komplikuje se jak možnost přímých investic, tak získání dotací. Nezbývá než doufat, že jednání s organizací Sokol dopadnou tentokrát úspěšně.

Mgr. Jindřich Návrat

Domnívám se, že jakýkoliv sportovní klub ve Vizovicích, který pracuje s mládeží, si zaslouží podporu našeho města. V dnešní přetechizované době plné mobilních telefonů, tabletů a herních konzol je prakticky zázrak vzbudit u dětí a mládeže zájem o aktivní sport. Svě o tom ví především učitelé tělesné výchovy, kteří za poslední desítky let sledují zhoršující se fyzickou mládež. Všem těm, kteří se ve svém volném čase dětem a mládeži věnují, by mělo patřit naše poděkování.

Bc. Zuzana Štalmachová

Město Vizovice by mělo vlastnit všechna velká sportoviště. Jejich udržování, rozvoj a investice jsou mimo vlastní ekonomickou schopnost sportovních

spolků. Pak dochází k jejich chátrání a znehodnocování. Pouze město je schopno dlouhodobě zajistit životaschopnost a zkvalitňování fungování sportovišť. Pokud je sportoviště v majetku jiného subjektu, může město podporovat jeho běžnou údržbu, ale nemůže do něj investovat. Tím se v čase zhoršuje jeho kvalita. Příspěvky na činnost sportovních spolků jsou dvojí: (i) na údržbu sportovišť, jsou-li v majetku třetích osob, (ii) provoz členské základny. Příspěvky na provoz členské základny by měly být zaměřeny především na mládež, a to v závislosti na počtu aktivní členské základny, účasti v regulérních sportovních soutěžích a obecnou nákladovost daných sportů. Příspěvky na činnost mládeže jsou již dlouhodobě městem Vizovice poskytovány, stejně jako podpora údržby sportovišť. Cílem by mělo být převzetí všech sportovišť do majetku města a jejich budoucí rozvoj a modernizace s podporou dotací.

Ing. Jaroslav Kulhánek

Činnost všech spolků město Vizovice dlouhodobě podporuje finančními dotacemi na činnost, vybavení i údržbu sportovišť, poskytuje bezúplatné užívání pozemků města, výrazné slevy na pronájmech. Je dobře, že jsou v posledních letech výrazně vyšší. Prioritou je podpora činnosti mládeže. Přestože je trvalá shoda zastupitelů na podpoře činnosti spolků (i sportovních), má i tady město jen omezené možnosti. Především v nemožnosti financovat do cizího majetku, kterému nelze pomoci se získáváním dotací, investicemi do zásadních oprav, záchrany a rekonstrukce ploch sportovišť i budov, tvořících zázemí pro sport (kabiny na stadionu, hřiště i budova sokolovny, tenisové kurty s klubovnou..). K podpoře rozvoje a financování sportu, sportovních aktivit na území města slouží „Plán rozvoje sportu města Vizovice“,

z března 2021. Jedním z důvodů souhlasu se zpracováním a schválením tohoto strategického dokumentu bylo přesvědčení zastupitelů o důležitosti podpory sportu jako nedílné součásti kvalitního života občanů, všemi dostupnými a právně možnými formami.

Mgr. Alena Hanáková

Město Vizovice by zcela určitě mělo podporovat všechny sportovní kluby ve Vizovicích. Za posledních 15 let co jsem zastupitel, jsem rád, že podpora stále roste a hlavně, že podporujeme především mládež. Jsem také rád, že podporujeme nejen sportovní kluby, ale i kulturu. Jsem znám tím, že nerad dám, ale v této oblasti určitě nešetřím, protože je to investice do našeho zdraví a našich dětí.

Ing. Jaroslav Burkart

Spolky (nejen ty sportovní) jsou neodmyslitelnou součástí sportovního, kulturního a společenského života ve městě a jejich činnost je nezastupitelná. Z tohoto důvodu jsou spolky a jejich aktivity ze strany města aktivně podporovány. Ať už formou propagace a zveřejňováním pořádaných akcí, údržbou stávajících sportovních zařízení a vybavení k volnočasovým aktivitám, bezplatné využití pozemků a sportovišť ve vlastnictví města k pořádání akcí spolků, tak vyčleňováním finančních prostředků na podporu činnosti spolků. Jedná se o podporu na základě individuálních žádostí, ale také o každoročně vyhlášenou dotaci na činnost s dětmi a mládeží. V letošním roce bylo poskytnuto spolkům více než 2,6 mil. Kč. 29. 3. 2021 schválili zastupitelé města strategický dokument Plán rozvoje sportu města Vizovice na období 2021 – 2027, jehož cílem a úkolem je naplňovat vizi všech sportovních spolků, stanovit základní pravidla finanční podpory, ko-

ordinovat aktivity a zájmy sportovních spolků, vytvářet podmínky pro sportování, zabezpečit rozvoj sportu pro všechny věkové kategorie občanů. Plán rozvoje sportu města Vizovice je zveřejněn na webových stránkách města, v sekci strategické dokumenty.

Bc. Silvie Dolanská

Město podporuje a mělo by i nadále podporovat sportovní a volnočasové aktivity, a tedy i sportovní kluby. Myslím, že po dobu, co sleduji dění na městě, ať už zvenčí nebo jako radní nebo zastupitel, se tak vždy dělo a děje. Za sebe jsem vždy kladl důraz a podporu především na sportování dětí a mládeže, není na tom co měnit i do

budoucná. Zvláštní ocenění si zasluhují vedoucí oddílů, trenéři a ti co tyto aktivity často za své a ve svém volném čase vedou. Samotná podpora finanční by nestačila. Těším se do budoucna, až budou otázky na zastupitele i na kontroverznější témata.

MUDr. Pavel Skalka

Přehled o volební účasti a výsledků hlasování ve městě Vizovice

Dne 27. 10. 2021 ukončily činnost okrskové volební komise, které zajišťovaly v jednotlivých okrscích hlasování do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ve dnech 8. – 9. 10. a zpracovaly výsledky hlasování za své okrsky.

Všem členům komisí tímto děkujeme za ochotu podílet se na zdárném průběhu voleb a těšíme se na další případnou spolupráci. Současně nabízíme přehled volební účasti a výsledků hlasování pro jednotlivé strany na území města.

Volební účast za jednotlivé volební okrsky

okrsek	počet voličů zapsaných v seznamu	vydané obálky	volební účast v %	odevzdané obálky	platné hlasy	platné hlasy v %
1	1 471	939	63,83	937	928	99,04
2	1 334	950	71,21	949	943	99,37
3	944	654	69,28	653	650	99,54
4	154	125	81,17	125	124	99,20
celkem	3 903	2 668	68,36	2 664	2 645	99,29

Hlasování pro jednotlivé volební strany v procentech

Název strany	SPOLU	ANO	Piráti STAN	SPD	ČSSD	PŘÍSAHA	Trikolora svobodní soukromníci	KSČM	Volný blok	Zelení	ostatní
%	36,29	19,88	17,31	9,22	3,62	4,23	3,10	1,85	1,55	0,75	2,15

Podrobné statistiky včetně přednostních hladů pro jednotlivé kandidáty naleznete na webových stránkách Českého statistického úřadu – <https://www.czso.cz/csu/czso/volby-2021>.

Mgr. Petra Kovářová, Odbor přestupkový a správní

Vyjadřujeme tímto upřímné poděkování všem členům volebních komisí za jejich práci při organizaci a dobrý průběh voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ve dnech 8. – 9. 10. 2021, kterou vykonávaly s plným nasazením i ve ztížených podmínkách při dodržování zvýšených bezpečnostních protikoronavirových opatření.

Vedení města a MěÚ Vizovice

Výběr z usnesení Zastupitelstva a Rady města Vizovice

Vážená čtenáři,

tak jako i v předcházejících číslech i nyní vám přinášíme výběr ze zasedání zastupitelstva a rady města Vizovice. Tentokrát zde najdete výběr nejdůležitějších bodů ze Zastupitelstva města konaného 25.10.2021 a Rady města v období od 14.9.2021 do 1.11.2021. Všechny aktuální a nezkrácené usnesení najdete na webu města www.vizovice.eu nebo na úřední desce.

Zastupitelstvo města Vizovice schválilo:

- poskytnutí investičního příspěvku z rozpočtu města pro Mateřskou školu Vizovice, ve výši 500.000 Kč na nákup multifunkční elektrické pánve.
- navýšení provozního příspěvku z rozpočtu města pro Dům dětí a mládeže Zvonek Vizovice o částku 220.000 Kč.
- poskytnutí individuální dotace z rozpočtu města spolku SK Vizovice z. s. na nákup sportovního zimního oblečení pro mladší žáky, starší žáky a dorost ve výši 62.000 Kč
- **udělilo** Cenu města Vizovice „Osobnost města Vizovice“ paní Ludmile Kalivodové za její celoživotní zásluhy o udržování tradiční lidové kultury v oblasti Vizovického pečiva a vzornou reprezentaci města.

- **vzalo na vědomí** Petici občanů města Vizovice za podporu Zastupitelstva města Vizovice v jednáních o bezplatném navrácení majetku – fotbalového areálu z majetku TJ Sokol Vizovice, z. s. do vlastnictví města Vizovice.

Rada města Vizovice schválila:

- uzavření smlouvy o spolupráci pro stavbu Bratřejovka, oprava opevnění, opěrných zdí a stupňů, odstranění nánosů a výměna zábradlí
- nákup akustických obkladů a podhledů do učebny č. 1 v Domě kultury Vizovice,
- **udělila** souhlas řediteli Technických služeb města Vizovice s čerpáním investičního fondu ve výši 45.000 Kč na zpracování projektu veřejného osvětlení na ulici 3. května ve Vizovicích.
- **rozhodla** o výběru dodavatele na realizaci veřejné zakázky s názvem „Rekonstrukce venkovního posezení“, a **schvaluje** uzavření smlouvy o dílo s vybraným dodavatelem za nabídkovou cenu 374.466 Kč bez DPH,
- **souhlasila** s jednorázovým použitím investičního fondu Základní školy Vizovice, v roce 2021 na zpracování projektové dokumentace vzduchotechnika do výše 125.000 Kč.

red.

Zákaz starých kotlů

Městský úřad Vizovice, odbor životního prostředí informuje, že dle ust. § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, bude od 1. 9. 2022 **zakázáno provozovat spalovací stacionární zdroje na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu do 300 kW včetně**, které slouží jako zdroje tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění a které nejsou navrženy rovněž pro přímé vytápění místa instalace, v souladu s minimálními požadavky uvedenými v příloze č. 11 k tomuto zákonu. Příloha č. 11 obsahuje minimální emisní požadavky na spalovací stacionární zdroje pro oxid uhelnatý (CO), organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík (TOC) a tuhé znečišťující látky (TZL). Tyto požadavky neplní staré kotle na pevná paliva, které jsou zařazeny do nižší než 3. třídy (dle ČSN EN 303-5). Třídu kotle je možné zjistit ze štítku kotle nebo návodu k použití, případně ji sdělí pracovník, který provádí pravidelnou kontrolu technického stavu a provozu kotle. Zpravidla se jedná o kotle s datem výroby před rokem 2000. Pokud kotel nespĺňuje alespoň třetí třídu dle výše uvedené normy, **je nutné ho vyměnit co nejdříve, nejpozději k 1. 9. 2022.**

V souvislosti se zákazem starých kotlů, ale také v rámci osvěty vydalo Ministerstvo životního prostředí brožuru „**Jak správně topit a ušetřit**“ s podtitulem „**Průvodce ekonomickým a ekologickým vytápěním domácností pevnými palivy**“. Brožura je ke stažení na [www.stránkách města Vizovice](http://www.stránkách.města.vizovice).

Je možné v ní nalézt informace, jak v kotlích na pevná paliva správně topit a proč, jak ušetřit finance správným vytápěním, jaké jsou povinnosti provozovatelů těchto kotlů nebo třeba jak chránit své zdraví apod.

Počínaje aktuálním vydáním Vizovských novin se pokusíme v článcích na téma lokálních topenišť ve vztahu k ochraně ovzduší zvýšit informovanost provozovatelů spalovacích zdrojů na pevná paliva o vlivu spalování pevných paliv na kvalitu ovzduší, významu správné údržby a obsluhy zdrojů nebo volby spalovaného paliva a tím snížit znečištění ovzduší z lokálních topenišť.

*Ing. Martin Pacoň
vedoucí odboru životního prostředí
MěÚ Vizovice*

Informace finančního odboru

Rozhodnutím zastupitelstva města Vizovice ze dne 30.8.2021 zůstává pro rok 2022 zachována stejná výše místních poplatků jako v roce 2021. Ke změně došlo pouze u **místního poplatku za obecní systém odpadového hospodářství**, který je upraven Obecně závaznou vyhláškou č. 3/2021 takto:

Sazba poplatku na jednoho poplatníka v roce 2022 činí 650,-Kč/rok se splatností do 31.03.2022.

Poplatníkem je:

- osoba přihlášená ve městě nebo,
- vlastník nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášená žádná fyzická osoba a která je umístěná na území města.

Ohlašovací povinnost – poplatník je povinen ohlásit správci poplatku vznik své poplatkové povinnosti nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku povinnosti platit tento poplatek.

Splatnosti některých dalších poplatků:

Místní poplatek ze psů – 31.03.2022; **Místní poplatek z pobytu** – odvede plátce do 15. dne po uplynutí kalendářního čtvrtletí. *Děkujeme vám za dodržování termínu splatnosti.*

Obecně závazné vyhlášky města Vizovice o poplatcích č. 3/2020, č. 1/2021 a č. 3/2021 jsou zveřejněny na stránkách města www.mestovizovice.cz. **Podrobnější informace týkající se např. výše sazeb, splatnosti poplatků nebo osvobození všech poplatků je možné zjistit také přímo na pokladně města v úředních hodinách, případně na tel. 777 471 123 (Zana Kutějová).**

Všechny místní poplatky lze uhradit v pokladně MěÚ v hotovosti i bezhotovostně platební kartou, případně zaslat platebním převodem na účet města č. 19-1406726359/0800 po předchozím vyžádání variabilního symbolu na e-mailové adrese zana.kutejova@mestovizovice.eu

Vysvětlení zvýšeného poplatku za obecní systém odpadového hospodářství v roce 2022

V souvislosti s přijetím nového zákona o odpadech došlo s účinností od 1. ledna 2021 také ke změně zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Byl zrušen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Tento poplatek byl nahrazen novým poplatkem za komunální odpad. Poplatek za komunální odpad představuje zavedení dvou nových forem místního poplatku, a to poplatku za obecní systém odpadového hospodářství a poplatku za odkládání komunálního odpadu z nemovité věci. Obec může na svém území zavést pouze jeden z výše uvedených poplatků.

Rozhodnutím zastupitelstva města Vizovice dne 30.8.2021 se od 1.1.2022 zavádí ve městě Vizovice **místní poplatek za obecní systém odpadového hospodářství**. Od r. 2013 zajišťuje ve Vizovicích svoz a odstraňování tříděného i netříděného odpadu firma Marius Pedersen a.s..

K uvedeným nákladům je potřeba přičíst i náklady, které v souvislosti s likvidací odpadů vznikají Technickým službám Města Vizovice. Jedná se např. o mzdové náklady správce sběrného dvora, náklady za odvoz větví, dřeva a trávy, náklady na nákup pytlů na třídění, jejich skládání, výdej a rozvoz pytlů do rodinných domů, náklady na provoz traktoru ve sběrném dvoře atd. Tyto náklady byly za rok 2020 vyčísleny ve výši **cca 1.000.000,- Kč**.

Jak je z výše uvedeného přehledu patrné, náklady na systém sběru, svozu a likvidaci komunálního, tříděného i netříděného odpadu neustále rostou. Vzhledem k rostoucím nákladům schválilo Zastupitelstvo města Vizovice dne 30.8.2021 sazbu místního poplatku za obecní systém odpadového hospodářství dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve výši **650,- Kč za poplatníka za kalendářní rok**. Při stanovení nové výše místního poplatku za rok 2022 se vycházelo z nákladů roku 2020.

Vyčíslení nákladů na likvidaci odpadů minulých let:

	ROK 2017	ROK 2018	ROK 2019	ROK 2020
Tříděný odpad	637.156,-Kč	886.061,- Kč	1.019.890,- Kč	2.063.282,- Kč
Netříděný odpad	2.465.262,- Kč	2.527.326,- Kč	2.489.479,- Kč	2.525.046,- Kč
Příjmy za tříděný odpad	628.687,- Kč	662.595,- Kč	591.220,- Kč	636.808,- Kč
Odpad celkem	2.473.731,- Kč	2.750.792,- Kč	2.918.149,- Kč	3.951.520,- Kč
Poplatníci k 31.12.	5.013	5.067	5.171	5.166
Odpad/ poplatník	493,- Kč	542,-Kč	564,- Kč	765,- Kč

Ing. Tatiana Horáková, Finanční odbor MěÚ Vizovice

Jubiläum

Potkáváme ji často. Vždy elegantní, usměvavá, s nepřehlédnutelným zájmem o místo kde žije a lidi, na kterých jí vždy záleželo. V polovině července 2021 se zařadila mezi významné jubilanty města a oslavila neuvěřitelných 90 let od chvíle svého narození. Přestože její místo narození je v Kosovu, v nádherném, starobylém městě Prizren, nikdy se nedalo a stále nedá přehlédnout, že její srdce vždy patřilo a patří Vizovicím – paní Helena Mazůrková.

Paní Mazůrková, jak se to stalo, že jste se narodila v tak vzdálené zemi?

Má maminka se narodila v roce 1902 ve Vizovicích, v domku na ul. Kopanické, první vlevo při odbočení z Říčanské. Rodiče maminky vlastnili ještě usedlost na pasekách – Hrušové, kde měli několik desítek měřic pole, kde od jara do zimy pracovali, starali se o dobytek a 2 krát do roka dělali zabíjačky! Začátkem zimy se mamčiní rodiče stěhovali do domu na ulici Kopanické, včetně krav. Mamčin táta byl klempíř. Přes zimu vyráběl hrotky, nádoby, struhadla z plechu. Jeden mamčin bratr v 1. sv. válce zahynul a druhý se vrátil z fronty s trvalým poraněním mozku. Taková je válka, trpí nevinní.

Pětiletá Helenka Šperková (Mazůrková)

v Agrokombinátu Slušovice

Domek zdědila maminka. Ač byla vyučená kuchařka, pracovala dlouhá léta u firmy Baťa ve Zlíně. V r. 1927 onemocněla na ledviny a na doporučení ošetřujícího lékaře odjela v roce 1928 na dovolenou k moři do Kosova, kde byl v té době můj tatínek Ladislav Šperk členem Královské vojenské gardy. Právě koncertovali v Dubrovniku. Když máma zaslechla češtinu (dva členové byli Češi), šla za nimi – a přeskočila jiskra... Máma potom odjela domů. Asi rok si s tátou dopisovali. Začátkem roku 1930 po prodeji domku, odjela za otcem, vzali se a v červenci 1931 jsem se v Prizreni narodila já...

Odkud pocházel Váš tatínek?

Tatínek pocházel z Dačic u Jihlavy. Jeho otec byl strojař, celý život tam pracoval v menší továrně. Srdcem však byl hudebník. Hrál na trumpetu i housle, také ochotnické divadlo. Stejně tak jeho žena, moje babička. Byla navíc dobrá zpěvačka. Zpívala mnoho let v chrámovém sboru. Prarodiče měli dva syny a každý z nich zdědil část jejich nadání. Tatínkův bratr vystudoval strojařinu, můj otec naopak získal hudební vzdělání při studiu v Jihlavě. Potom pracoval jako varhaník a vedoucí kostelního sboru v Dačicích, kde také učil hře na hudební nástroje, a to i děti. Ovládal hru na housle, trumpetu, klavír i varhany. Když se dozvěděl, že hudba Královské vojenské gardy v Jugoslávii vypsala konkurz pro doplnění stavu svých členů, otec se přihlásil a byl přijat. Koncertovali nejen v Prizreni, ale i v jiných lázeňských místech. Také v Dubrovniku, hlavně pak v Sarajevu aj. Tady byli rodiče opravdu spokojení.

Co je tedy vedlo k návratu do Čech?

Odešli, jelikož se schylovalo k II. sv. válce. Velitelstvím bylo otci oznámeno, že buď si vezme i s rodinou jugoslávské občanství, nebo do velmi krátké doby musí opustit zem.... Přestože bylo zaměstnání u Královské gardy náročné, bylo finančně velmi dobře ohodnoceno a především tatínka tato práce těšila. On však vždy byl a zůstal Čechem. Proto se rozhodl vrátit se po 11 letech života v Jugoslávii i se svou rodinou do Vizovic. Byly mi čtyři roky. Ve Vizovicích rodiče koupili domek na nynější Partyzánské ulici, ve kterém jsem prožila krásné dětství, mládí i manželství. S manželem jsme dům vystavili a tady vychovali jediného syna Jiřího (MVDr.), který zde dosud žije. Prostě, ulice Partyzánská vždy byla a stále je mým domovem. Přestože již 36 let bydlím v bytě v osobním vlastnictví v činžovním domě na ulici Růžová, nikdy to domovem nemohu nazvat.

Vaši předci oplývali nejen hudebním nadáním. Zdědila jste i v jejich umělecké geny?

Pokud se mne týká, od svých 15 let jsem zpívala v kostelním sboru, stejně jako moje babička a stejně jako dědeček jsem si i já v dospělosti vyzkoušela, co je to hrát ochotnické divadlo. Protože jsem v dětství dost dobře hrála na housle, vždy jsem chtěla po ZŠ studovat konzervatoř a táta mne v tomto přání podporoval. Díky Bohu zasáhla máma a prosadila, že nejdříve vystuduji obor, který mne bude živit a další volba už bude na mě. Nakonec jsem vystudovala ekonomickou školu ve Zlíně a zůstala tam pracovat na Krajském svazu výrobních družstev jako sekretářka ředitele. Byl to podnik s několika tisíci zaměstnanci a asi 30 závodů (např. družstvo

maminka Žofie, rozená Nebůrková (vpravo)

Ladislav Šperk uprostřed s houslemi v r. 1927 v lázeňském městě Mataruga

SVEDRUP ve Vizovicích). Bohužel v r. 1960 byl zrušen kraj Gottwaldov a já nastoupila jako účetní do jednoho z našich závodů ve Vsetíně – velkého stavebního podniku VŠESTAV s asi 100 zaměstnanci. Pracovala jsem tam 8 let.

Mnoho z vašich přátel a známých vás však především řadí do firmy Rudolf Jelínek.

Do firmy Slovácké konzervárny, závod R. JELÍNEK Vizovice jsem nastoupila jako vedoucí nákupního střediska na uvolněné místo po p. Pažoutovi. Tady jsem pracovala přes 21 let, až do důchodu. Stejně jako můj manžel, se kterým jsem se potkala právě ve firmě R. Jelínka. Manžel tady začal pracovat hned po dokončení vysokoškolského studia. Jako důchodkyně jsem ještě pracovala 4 roky v Agrokombinátu Slušovice jako sekretářka generálního ředitele Ing. Nedbálka (bratranec p. Čuby). Kdyby manžel těžce neonemocněl, já jej opatrovala, pracovala bych tam déle.

Moje vzpomínky na Vás jsou spojené také s Vaší veřejnou činností...

Pokud se týká veřejné činnosti, pracovala jsem jako předsedkyně občanského výboru pro ulici Partyzánská. Hodně se tam udělalo: nová asfaltová vozovka, výměna dřevěných telegrafních sloupů za betonové. Obrubníky před domy si v té době kladli sami občané. V „hluchých místech“, jsem zařídila pomoc formou vojáků – výsadkářů – z Holešovské posádky. Zajišťovala jsem brigády také pro jiné akce ve městě. Díky dobrým výsledkům jsem dostala na starosti Komisi pro obchod, opět jako předsedkyně. I tady jsem využívala svých obchodních známých ze své funkce v pálenici. Například před Vánocemi jsem pomáhala s nákupem pomerančů a citronů, kterých byl naprostý nedostatek. Poté jsem byla zvolena poslankyní a předsedkyní Komise pro občanské záležitosti. V té době každá událost šla přes obřadní síně. Vítání do života, stříbrné a zlaté svatby, ocenění nejlepších pracovníků závodů, Den žen, předávání povolávacích rozkazů do základní vojenské služby, odevzdání vojenských knížek, předávání maturitního vysvědčení, nástup dětí do prvních tříd.... Prostě stovky obřadů, které jsem absolvovala. Práce mne velmi bavila a svou funkci jsem složila v 70-ti letech.

A co současnost?

Když mohu, ráda pomáhám i teď. Jsem ráda, že se díky mé intervenci podařilo dosáhnout skácení přes sto metrů vysokého smrku v nebezpečné blízkosti našeho činžovního domu, instalace zábradlí v jedné části sídliště Růžová, stejně jako instalace zábradlí k novým schodům před farou. Věřím, že i taková drobnost jako je našroubování nových háčků na kabelky do všech opravených lavic v kostele, kde nebyly, může potěšit a udělat radost. O to je pak radost větší, když se dílo podaří, jako např. v loňském roce dostavění chodníku na ulici Partyzánské a bezpečnější přechod z Říčanské na ulici Partyzánskou.

Paní Mazůrková, kdyby ste se znovu narodila, chtěla by jste něco prožít jinak?

Neměnila bych.... Kdybych se znovu narodila, chtěla bych prožít život jako ten dnešní. Život plný radostí i starostí, ale

také práce – nejen pro svou rodinu, ale také pro druhé. Protože, co jsem dělala, dělala jsem s láskou a ráda.

...Jas prizrenského slunce, valašská houževnatost, tatínkova láska k hudbě společně s láskyplnou péčí maminky, rodačky z Vizovic, dali paní Heleně Mazůrkové do vínku řadu vlastností, díky kterým si získala srdce, úctu i vážnost mnoha svých přátel, pracovních kolegů i obyvatel města Vizovice. Města, jehož osud ji vždy ležel a leží na srdci..... Upřímné díky.

Alena Hanáková

Velikonoce v r. 2017 s nejmladšími členy rodiny

V obřadní síni města s předsedou Ing. Zdeňkem Navrátillem, konec 80. let

Malá vzpomínka

Naproti vizovické pošty je odedávna papírnictví . Dříve se to jmenovalo Narpa, Zdar a naposledy Papírnictví u Pavelků. Ale Vizovjané a my z okolí jsme pořád chodili ke Kalužom...

Nedávno, když jsem se pomocí čagana probojoval od pošty přes auta v obou směrech až k prodejně, jsem byl překvapen nápisem vchod vedle. A vedle , místo pana Pavelky stála u pokladny mladá a jak se později ukázalo, ochotná prodavačka.

Ten vchod a to místo mne momentálně inspirovalo ke vzpomínce na moje mládí. Jak jsme v roce 1946 na měšťance, ve třídě IV/A v jistý den o polední přestávce doběhli do tohoto obchodu. Stával tam usměvavý pan Bedřich Kaluža a volal na prodavačku ?: „Eliška, pánové.....pro VPŘED“, což byl časopis s přílohou Rychlých šípů. Líbilo se nám, že nám říkal pánové, ale ještě víc se nám líbila Eliška, která byla tuším Poláčková. A z pultu pomalu mizel stoh oblíbeného časopisu.

Tož tolik vzpomínka na poválečnou dobu našeho mládí. A až někdy nad vchodem té prodejny zmizí strašidelný nápis SPORT DÁRKY TEXTIL KVĚTINY, budou Vizovice ještě pěknější.

Vladislav Jurčák

Na známce: Spolužák, čtenář a pamětník těch dob, Vladimír Hába, který se dožil letos 90 let.

Horní řada zleva: Neznámý trenér, Hrubý Josef, Rychlík Rostislav, Velisek Josef, Šimek Josef, Sulíček Zdenek, Rychlík Zdenek, Lutonský Jan
Spodní řada zleva: Glück Karel, Machů Jan, Kamenčák Lubomír , Laga Jan

Plaketa z turnaje: MĚNV SLAVIČÍN 1966

Před 55 lety...

Zelená je tráva, fotbal to je hra

Vzpomínka na družstvo fotbalistů, kteří reprezentovali Městský národní výbor ve Vizovicích a zúčastnili se fotbalového turnaje ve Slavičíně v roce 1966 a tento turnaj vyhráli.

Turnaje se zúčastnilo celkem 6 týmů zástupců všech složek obcí, kteří se „poprali“ o vítězství. Počasí bylo jako na objednávku. Mírně zatažená obloha, zpod které občas na chvílin-

ku vykouklo sluníčko, ale žádný pařák. Kolem 12. hodiny se zatáhlo a zapršelo, což nikomu nevadilo. Vítězství bylo naše. Nejstaršímu hráči bylo tehdy 49 let a nejmladšímu 28. Tož tak, milí Vizovjané.

Jan Štalmach

Podzim v DDM Zvonek

Rozjezd školního roku se povedl. Celkem se k nám do kroužků přihlásilo 580 účastníků. Děkujeme všem našim příznivcům za to, že nás dále navštěvují a věnují se aktivitám, které je u nás zajímají. Jsme rádi, že i přes situaci jaká je, můžeme dále pokračovat v práci, která nás baví a naplňuje radostí.

O podzimních prázdninách proběhl, ve spolupráci se Střediskem volného času Luhačovice, výlet do Olomouce do PEVNOSTI POZNÁNÍ. Díky dotaci z projektu MŠMT Šab-

lony II jsme mohli uspořádat zážitkový den pro děti z Vizovic a okolí. Z úspěšných akcí můžeme vypíchnout tradiční akci BU-BU-BU – strašidelný zámecký park, která se uskutečnila v pátek 5. listopadu ve večerních hodinách. Vstup byl opět ze spodní brány na Štěpské ulici. Park plný strašidel se díky početnému zájmu návštěvníků velmi povedl. Moc děkujeme za tak velikou účast, fronta byla až za mostem za sběrným dvorem.

ANKETA – PADÁ VÁNOČNÍ HVĚZDA

Máme pro Vaše děti anketu. CO by si přály Vaše děti za akci/změnu/kroužek u nás v DDM Zvonek?

Vaše odpovědi, nápady a inspiraci můžete vhodit k nám do poštovní schránky. Ten nejzajímavější nápad bude zrealizován. Už se těšíme na podněty, obrázky, přáníčka aj.

DDM Zvonek

Vydařené workshopy na filmové škole

Minulý podivný rok příliš nepřál oblíbeným mimoškolním akcím, a tak se na ty letošní, které zatím s drobnými bezpečnostními omezeními pořádat lze, většina žáků vizovické základní školy opravdu těší. Jedna z prvních se uskutečnila hned na počátku měsíce října, kdy se sedmáci navštěvující volitelný předmět mediální výchova vydali na sérii workshopů pořádaných Střední školou filmovou, multimediální a počítačových technologií ve Zlíně. Celodenní setkání, organizovaná jako součást projektu „Modernizace odborné učebny – Ateliéru Karla Zemana“, probíhala od pondělí 4. do středy 6. Října. Naše děti se rozdělily na dvě šestičlenné skupiny a každá z nich absolvovala jeden celý den nabitý zajímavými přednáškami a praktickými činnostmi.

V pondělí jsme program zahájili povídáním o druzích televizních a filmových kamer. Žáci zjistili, jaký je mezi nimi rozdíl a co se s nimi dá natočit, prozkoumali kameru se čtecím zařízením a došlo i na první natáčení „nanečisto“. Odpolední program už vyžadoval mnohem více samostatnosti a odvahy. Děti si vyzkoušely, jak probíhá vysílání televizního zpravodajství, včetně hlášení předpovědi počasí. Střídaly se u režijního pultu i před kamerami, a protože využívaly techniku tzv. klíčování, byl výsledek opravdu přesvědčivý. Skvěle vybavené studio se v posledním workshopu proměnilo v místo, kde se natáčí film. Žáci se naučili postavit kamerovou jízdu, manipulovat s mobilní kamerou, klapkou či mikrofonem a ti nejodvážnější se pak na chvíli stali herci.

Úterní program byl odstartován přednáškou o historii a druzích filmových triků. Po nezbytném teoretickém úvodu si žáci jeden z triků, který hojně využíval v době před digitalizací například dobře známý animátor a filmový režisér Karel Zeman, dokonce vyzkoušeli. Následovala poutavá exkurze po jednotlivých pracovištích ateliéru. Kromě již zmíněného natáčecího studia a režie se děti podívaly do prostorů, kde probíhá postprodukce, dověděly se řadu zajímavostí o práci se zvukem i obrazem a samozřejmě si vše mohly osobně „osahat“. Závěrečná a nejspíš nejatraktivnější aktivitou dne bylo „natáčení“ AZ kvízu junior, opět s dětmi za i před kamerami a u režijního pultu. Děti se nechaly strhnout nejen nelehkými činnostmi v rolích televizních technických pracovníků a moderátora, ale zabojovaly téměř jako doopravdy v jednom soutěžním kole.

Setkání na Střední škole filmové, multimediální a počítačových technologií bylo připraveno atraktivně a profesionálně a sedmáci si z obou dní odnesli spoustu zážitků i vědomostí. Kromě vzhledu do zajímavého oboru, který má na Zlínsku mnohaletou tradici, umožnily workshopy dětem zažít ještě jednu zajímavou zkušenost – totiž že se občas vyplatí opustit komfortní zónu a pustit se odhodlaně do činnosti, která nás láká, ale o níž moc nevíme, a proto se jí obáváme. Ať už se děti navštěvující mediální výchovu na vizovické základní škole budou v budoucnu věnovat filmu, žurnalistice, novým médiím či čemukoli jinému, tato schopnost se jim v životě bude určitě mnohokrát hodit.

Šárka Zelinská

František Malý a jeho 30 let se zvoničkou

Je skoro právě poledne a já číhám u chrastěšovské zvoničky na pana Františka Malého, až půjde dvanáctou náležitě odzvonit, ostatně tak, jako to dělá téměř každý den. Je celkem zima, tak přešlapuju sem a tam a vyhlížím ho. Zahlédnu ho u něj v zahradě v pracovním oděvu. Říkám si, zda to dnes vůbec stihne, když už bude čas a on ke zvonici ještě ani nevyšel. Ale už to vypadá, že se chystá. Ne, tak ještě ne. Zašel k sobě do domu. Tak čekám dál. Mezitím přemítám ve své mysli, co jsem tady za těch pár let života na Chrastěšově s Františkem zažila. Poprvé jsem měla tu čest, když jsme stavěli a neuklidili po stavebních autech cestu. To byl világoš, vám povím. Stálo nás to pak několik usmiřovacích štamprlí v hospůdce. Z Františka prostě nejde nemít respekt. Když se mu něco nelíbí, tak to řekne. Ale je to velmi laskavý člověk, který má srdce na pravém místě. Když se nám narodil nejmladší Jonáš, tak Františka dodnes vidím, jak stojí u nás mezi dveřmi a předává mi pakl plen s přáním hlavně zdraví. S manželem následně jeho narození patričně zapili tak, že si o tom ještě dnes všichni povídají. František je prostě srdcař při každé příležitosti. Když jdu se syny ven, František nikdy neodmítne povozit je na traktúrku nebo na babetě, nikdy jim nezakáže hrát si v jeho puntičkářsky uklizené dílně. Františka vidím, jak mi dává jehněčí klobásky v teple u něj v garáži, když s ostatními čekáme na Štědrý den na koledníky, František mi vždycky dá ten nejlepší kus masa na mysliveckém dni. To je pro mě František.

O pár minut později je mé rozjímání u konce a v 11:59 vychází František ze svého domu hezky ustrojen a míří si to

přímo za mnou. Stihl to. Tak jako to stíhá ze svého domu ke zvonici za pár vteřin už 30 let. Je poledne a zvonička zvoní. Přiznám se, že mi běží mráz po zádech, když to vidím a slyším v přímém přenosu. Obklopuje mě kouzelný hřejivý duch chrastěšovského patriotství.

Františku, jak jste se k úloze chrastěšovského zvoníka dostal?

Dobrovolně, nikdo jiný to totiž nechtěl dělat a byla by škoda, když už jsme zvoničku tak hezky tehdy v říjnu 1991 zrekonstruovali, aby tu stála jen tak mlčky.

Navázal jste tak na rodinnou tradici? Zvonil někdo z Vaší rodiny před Vámi?

Ne, vůbec. Když tu byl ještě starý zvon, tak tu zvonili chlapi z Vlčkovy chalupy č.p. 12.

Povězte mi tedy, prosím, něco o historii zvonů v naší zvoničce, jak to s nimi bylo?

První zvon darovaný hraběnkou z Vizovic byl instalován hned po vystavění zvonice v roce 1887. Za první světové války ho však místní ze strachu, že o něj přijdou, zakopali. Mohl tak po válce zvonit dál. Zvonil i v nově zrekonstruované zvonici po roce 1928, kdy se rozebrala původní šestihřanná konstrukce a postavila se nová zvonice ve tvaru obdélníku. Původní tehdy zůstal jen dubový rozsoch, na kterém zvon visí. Dozvonil však za druhé světové války, když už se nikdo neodvážil zvon schovat a byl odevzdán pro vojenské účely. Byl

František při zvonění poledne

Zvonička dnes

František při zvonění poledne

pravděpodobně opravdu roztaven pro výrobu zbraní, protože ho nikdo už nikde nenašel. Místní ho hledali až v Praze tehdy.

A od kdy je tady nový zvon a kdo ho nechal vyrobit?

Po druhé světové válce zůstala zvonice bez zvonu a postupně chátrala. Aby úplně nespadla, tak obyvatelé průběžně prováděli jen nutné drobné opravy. V roce 1991 jsme na můj popud společně se Sborem dobrovolných hasičů Chrastěšov zorganizovali sbírku Chrastěšovjanů na obnovu zvonice. Víš, Petro, já totiž na zvoničku vidím z domu a bolelo mě, jak každým dnem víc a víc padá k zemi. Novou stavbu jsme postavili ve tvaru čtverce s jehlanovou střechou. Dubový rozsoch je pořád ten původní, jen se trochu zkrátil. A zvon nám tehdy pořídil Městský úřad ve Vizovicích pod vedením pana starosty Gregara. Odlévali ho v Brodce u Přerova, jezdíval tam můj bratr Tomáš, tak to tam zařídil.

Kolik řemeslníků se tehdy na rekonstrukci podílelo?

Tesařské práce dělal pan Kovář z Jasenné, šindele na střechu pan Mareček z Nového Hrozenkova, stolařinu provedl pan Mikuláščík, který bydlel v domě č.p. 9, pak jsme na tom pracovali já s bratry Jaromírem a Tomášem. Ten ukovaný měděný kohoutek nahoře na stříšce je zrovna bratrova práce. Dále pak pomáhali otec a syn Polčákovi a další spoluobčané.

Teď pojďme k praktické stránce věci. Františku, nastavujete si budík na čas před dvanáctou, abyste tu byl včas?

To ne, jsem už tak za ty roky naučený, že jdu automaticky, jen si to hlídám na hodinkách před tou dvanáctou. Zvoním každý den, když zrovna nejsem nemocný, nebo u doktora.

A při jakých příležitostech ještě zvoníte?

Kromě poledne každý den se ještě zvoníval umíráček. Ale teď už moc lidí nechodí, aby se zemřelým zvonila hrana. Naposled jsem zvonil Břeťovi Hlavenkovi teď v září, kdy mě přišla rodina požádat.

Františku, chápu to tak, že Vás tato úloha baví a že zatím máte dost sil, abyste to zvládal, ale už jste přemýšlel o svém nástupci?

Jejda už několik let to někomu předávám, ale není komu, nikdo se toho nechce ujmout. Leda že ty bys vždycky vyběhla kopec a zazvonila tu.

(Smích, hlasitý smích, ještě hlasitější smích) Já určitě, která ani o víkendu není ve 12 doma a ještě se tře-

Zvonička dnes

mi dětmi. To neklapne už kvůli tomu šílenému kopci, který bych musela vybíhat, Františku. Ale teď jsem se chtěla na něco dalšího zeptat a úplně jste mi vzal vítr z plachet.

Chtěla ses zeptat, kolik za to беру? (smích)

Jejda to mě ani nenapadlo, já to беру tak, že to vychází z Vašeho srdce a že to máte rád a že byste to dělal i zadarmo. Nemám pravdu?

Naprostou, k tomu nemám co dodat. Vždyť já si vlastně nenechám na kapličku sáhnout. I udržovací opravy jako nátěr dělám každé tři roky sám. Pomáhá mi synovec Zdeněk. Město vždycky dodá barvy a štětky, ale zbytek už uděláme my, máme tak jistotu, že je to provedeno s patričnou péčí. Už i nějaké shnilé šindele na stříšce jsem měnil od toho devadesátého prvního. Mám k tomu holt srdcový vztah. Dokud můžu, budu se o ni starat. Pro další generace jsem do kapličky pořídil a schoval truhličku s glejtem, který byl sepsán při druhé rekonstrukci, i s fotkami. Chtěl bych, aby tradice zvonění na Chrastěšově nebyla zapomenuta.

Krásné... Františku, moc děkuji za rozhovor, opatrujte se, ať jste zdravý a přeji hodně elánu do dalších 30 let zvonění. A doufám, že tento rozhovor taky do truhličky schováte.

Petra Motyčková Juráňová

František Malý před 30 lety s novým zvonem

Léto v Komunitním centru a Centru pro rodinu Vizovice z.s.

V prvním prázdninovém měsíci červenci jsme uspořádali příměstský tábor. Společně jsme prožili týden jako indiánský kmen. Skládali jsme indiánské zkoušky tvořivosti, naslouchání, zručnosti, pozorování, přátelství a odvahy. Připravit kvalitní program pro děti – pestrý, zábavný, poučný i napínavý stojí množství času. Velmi děkujeme našim vedoucím. Děkujeme také městu Vizovice za finanční podporu našich aktivit pro děti. Velmi si toho vážíme. Letos jsme díky této dotaci mimo jiné mohli osadit rám pro houpačky na zahradě za Komunitním centrem.

10. srpna jsme si připomněli patrona našeho kostela sv. Vavřince, tedy pouť. V našem městě přestalo být v minulých dobách tradicí pouť slavit. Pouze farní společenství tuto tra-

V týdnu od 23. do 27. srpna jsme se s dětmi pravidelně každý den scházeli v prostorách fary a Komunitního centra na Letním kempu – Příměstském táboře se společným programem. Nejednalo se o klasický příměstský tábor, na který jsou děti zvyklé, byl trochu netradiční. Jednalo se totiž o vzdělávací letní kemp, na kterém jsme se každý den věnovali jednomu předmětu. Nebylo to samozřejmě jako ve škole, že bychom seděli půl dne v lavicích a učili se. Spíše jsme se snažili zábavnou formou přimět děti, aby se něco nového dozvěděly.

Celým týdnem nás provázely historické postavy svatého Václava a svaté Ludmily, kteří s námi trávili čas a ukázali nám zajímavé věci z jejich doby.

dici udržuje a každoročně se schází k slavení mše svaté a poté k přátelskému posezení na orelském hřišti. Letos jsme nabídli obyvatelům města i návštěvníkům zámecké zahrady seznámení se svatým Vavřincem. A to prostřednictvím Svatovavřinecké cesty parkem. Při procházce parkem s rodinou, partnerem či s přáteli bylo možné se zamyslet u jednotlivých zastavení nad některými ctnostmi, které jsou velkým pokladem pro člověka – pokud je objeví. Inspirací nám byl sám sv. Vavřinec – pokladem, který odevzdal představitelům tehdejší moci, jež po něm žádali, nebylo zlato ani stříbro, ale člověk. Podle ohlasů se aktivita líbila. Děkujeme.

Za Centrum pro rodinu Vizovice z.s.

Hana Radoňová

Děti si během týdne vyzkoušely nejrůznější aktivity – otestovaly si své znalosti z dějepisu v soutěži AZ kvíz, vyzdobily si své středověké domy, v parku se během přírodovědy dozvěděly spoustu informací a zajímavostí o zvířatech, zahrály si středověké hry, psaní brkem a spoustu dalšího. Jedno dopoledne nás navštívil žonglér a děti se mohly přenést do cirkusového prostředí a zařadit si na minikolech, dvojkolech, koloběžkách, zkusit si zažonglovat nebo přejít po laně atd.

Přestože počasí nebylo úplně sluníčkové, tak jsme si celý týden velmi užili a odnášíme si z něj spoustu zážitků. Tuto aktivitu jsme mohli realizovat díky MŠMT a spolupráci s MAS Vizovicko a Slušovicko.

foto Veronika Špaňhelová

Medailon k nedožitým 80. narozeninám Jana Binka

Pan Jan Binek se narodil 24. listopadu roku 1941 v Žatčanech u Brna do rodiny hanáckých sedláků. Spolu s pěti bratry a sestrou byl od raného věku veden přísnou rukou k práci a osobní zodpovědnosti. Jan Binek

byl člověk nezlomný, houževnatý, pracovitý, spravedlivý, ale také umíněný. A právě díky umíněnosti dosáhl všech svých vrcholů ve světě jezdeckém. Byl proslulý svojí tvrdostí a náročností ke svému okolí, ale především k sobě. Co si myslel, to říkal. Neznal faleš a neřešil názory druhých lidí. Šel svojí cestou, kterou považoval za správnou. V brzkém mládí opustil rodnou ves Žatčany a nastoupil ke studiu na Střední zemědělské a technické škole, právě zde ve Vizovicích. Studium ukončil jako diplomovaný technik. Zde se jeho život úzce sepsal s koňmi. Po studiu zůstal a na statku vykonával funkci vedoucího odborného výcviku. A právě zde vznikla první dlouholetá přátelství s koňáři, právě zde začal sbírat své první jezdecké úspěchy. Nicméně práci musel přerušit a nastoupil do povinného dvouletého vojenského výcviku. Během těchto

let ale nastaly ve Vizovicích změny. Státní statek byl v rozpadu, koně rozprodané nebo utracené. Psal se rok 1968. A tak se rozhodl spolu s doktorem Weinsteinem pro založení jezdeckého oddílu TJ Horymír Vizovice, kde navázal na svoji jezdeckou činnost. Se svými koňmi dosáhl obrovského úspěchu nejen na poli sportovním, ale také chovatelském. Jeho koně hrdě nesou chovatelské jméno Jan Binek.

Ve Vizovicích trvale zapustil své kořeny. Oženil se zde, založil rodinu. Mnoho let pracoval jako hlavní zootechnik pro Zemědělské družstvo Slušovice a jeho přilehlé farmy. Po zrušení a rozpadu družstva Slušovic odešel pracovat k technickým službám města Vizovice. Po odchodu do důchodu stále pracoval pro JS Horymír se svými koňmi. Žil pro koně celým svým životem, celou svojí myslí a obětoval tomu vše. Byl to člověk, který v nás uměl zanechat stopu. Svojí činností ovlivnil celou řadu lidí, studentů, mládežníků i dětí. Měli jsme ho rádi pro tu ryzost a opravdovost. Vážíme si toho, že jsme pana Jana Binka mohli potkat aspoň na chvíli, přijmout jeho rady, doporučení, výtku a někdy i malé ocenění. Chybíte nám.

JS Horymír Vizovice

Dýňobraní v JS Horymír Vizovice

V sobotu 23.10.2021 se konala v JS Horymír akce, která se už také stala tradicí. Je to „Dýňobraní“ – pomyslné loučení s létem a dlouhými večery. Dýňobraní vzniklo před lety zkušební výsadbou semínek dýní na naše komposty. Děti ze spolku se bavily už při sázení a chodily kontrolovat, kolik toho vyrostlo. A jelikož vyrostlo, tak si dýně vydlabaly. Další roky už jsme dlabání dýní spojili s širším programem pro děti nejen ze spolku, ale i z řad veřejnosti.

Letošní ročník probíhal pod názvem „Rok na vsi – sportovně – farmářské odpoledne“. Dopoledne pořadatelé nachechali stanoviště a úkoly. Po obědě se v areálu jezdeckého spolku sešlo 30 dětí a 15 dospělých. Děti byly rozděleny do družstev podle věku. Na jednotlivých stanovištích pod dozorem dospělých štípaly dříví, zkoušely vrtat a šroubovat, také se soustředily a ukázaly šikovnost u provázkové dráhy, která vedla po žebříku, lávce ve výšce i traktorem. Podzimní den byl sice krásný, ale přece jenom studený, tak jedna z disciplín byl parkur, který tentokrát neběželi koně, ale děti. Posledním a nejdůležitějším úkolem bylo dlabání dýní. Každý si vybral dýni dle svého přání a vyřezal si ji podle své fantazie. Všem dětem se moc povedlo a krásně potom vynikly na výstavce v naší květinové skalce, které po zřešení s rozsvícenými svíčkami dodaly nádech tajemna. Za splněné úkoly si účastníci mohli vybrat čerstvě usmaženou palačinku s bohatou oblo-

hou a krásně nazdobené muffiny. Také je čekalo překvapení v podobě balíčku s drobnými dárečky. Po vydatné svačině už se všichni těšili na ježdění na koních. Dýňobraní je stejně jako Den dětí akce i pro veřejnost, tak se přišla podívat do JS Horymír Vizovice i řada rodičů s dětmi poprvé. Hlavně pro ně bylo ježdění na koních a celá akce v areálu jezdeckého spolku velmi hezkým zpestřením sobotního dne.

Letošní Dýňobraní se opět vydařilo, jak počasím, tak spokojeností všech zúčastněných. A nám pořadatelům po vydařené akci zbývá už jen poděkovat městu Vizovice za jeho podporu, které si velmi vážíme, neboť i díky městu Vizovice se mohou akce pro děti i veřejnost v JS Horymír Vizovice konat.

Antonín Cekota startuje rallye Valašská zima v r. 2019

Ve stopě Valašské zimy,

od roku 2007 s přídomek „Memoriál Josefa Sláčíka“ je známý pojem pro fanfy motoristického sportu, zvláště pak pro ty aktivní. A jedna ze tří významných vizovických akcí s velkou, mnohdy i zahraniční účastí. A také s dlouhou historií, která začala v roce 1975 díky klasické „Rallye Valašská zima“, pořádané několik let národním podnikem Barum – Rudý říjen Otrokovice. Zpočátku jako tzv. volný podnik a později jako součást mezinárodního mistrovství republiky. Jako jedna z mála opravdu zimních rally v Evropě (jezdila se v polovině ledna) neměla nouzi o účast ani posádek ani diváků.

Tři fandové motorismu, pánové **Josef Častulík** (bývalý spolujezdec velkého zlínského rallyového talentu Jirky Sedláře. Tragicky zahynul při testování auta v roce 1989 a pro jezdců do 23 let se uděluje Cena J. Sedláře), **Josef Sláčík** (organizátor mnoha motoristických akcí ve Vizovicích vč. závodů motokár a silničních motocyklů, sám zkusil i plochou dráhu) a **Vojtěch Trčka** z Loučky, přišli s nápadem využít úseku Loučka – Vizovice, tehdy uzavřeného pro trénink na Rallye Valašská zima, a vyzkoušet si tak roli soutěžních jezdců. Za asistence **ing. Konvičného** vznikl počín „Ve stopě Valašské zimy“. Zpočátku pouze přejezd „Baráku“ pro několik kamarádů a známých. Účast se pohybovala okolo 20-ti posádek a jezdilo se „dokud byla chuť“. Časem se vytvořila pravidla. Volnost se zredukovala na 1 tréninkový průjezd a 2 měření. Zájem postupně narostl až na 70 posádek. Takto se jezdilo střídavě z Loučky do Vizovic nebo opačně (podle toho jak se jela velká „Valašská zima“). A zůstalo to tak, i když „Rallye Valašská zima“ v roce 1990 skončila. Ke změně došlo v r. 1997, kdy se stal ředitelem soutěže Antonín Cekota. Společně s J. Častulíkem, J. Sláčíkem a L. Kozmíkem rozšířili „Valašku“ o slalom na školním hřišti a rok na to o další slalomovou zkoušku z Vizovic do Zádveřic zvanou „Raková“. Účast postupně narůstala a akce získávala širší rozměr. Už nebyla zvláštností účast posádek z Karlových Varů, Chebu, Prahy, Ostravy, Znojma, ale ani ze Slovenska nebo Polska.

Tím ale také začala složitá etapa výběru, protože kapacita tratě umožňovala průjezd max. 100 aut. Ovšem přihlášek chodilo čím dál víc. Posledních 5 let se jejich počet stabilně pohybuje kolem 200. Přidáním dalších úseků se zvýšila průjezdnost až na dnešních 130 vozidel. Soutěž postupně zavítala na Ploštinu, do Hvozdné či na Lípu. Bohužel úseky pro uza-

vření se hledají čím dál hůř. V roce 2008 došlo k rekonstrukci školního hřiště ve Vizovicích, a tak se za divácky atraktivní slalom mezi kuželkami musela hledat náhrada. Premiéra na fotbalovém stadionu měla jen jednu reprízu a následovala derniéra. Není jednoduché najít vhodné úseky pro SZ. Musí být maximálně bezpečné a ne příliš rychlé vzhledem k tomu, že jedou řidiči-amatéři v běžných sériových autech. Stále více narážíme na soukromé zájmy vlastníků a přísnější kritéria ochrany životního prostředí. Diváci jsou samostatná kapitola. Zpočátku úsměvné historky s podnapilými jedinci se díky zvyšující se agresivitě začaly jevit jako závažný problém vedoucí až k nasazení bezpečnostní agentury na některé úseky, zvýšené pohotovosti Policie ČR a např. zákazu stánků s občerstvením na trati. Úklid po množství diváků, které současně přitáhne, je docela náročnou a nepřehlednou záležitostí. Bohužel klesá respekt k cizímu majetku. Je běžné, že opravujeme ploty a ohradníky pobožené diváky, řešíme stížnosti na poježděné nebo podupané zaseté či osázené plochy. To se pak odráží v nákladech a ve výši startovního, které se vždy snažíme zachovat na přijatelné míře, aby zůstala myšlenka akce pro řidiče-amatéry. Dnes se na zajištění tratě každoročně podílí cca 130 pořadatelů společně s třicítkou spojařů. Přímo na trati jsou rozmístěny sanitky, každá s lékařem. V pohotovosti jsou záchranářská vozidla hasičů s vyprošťovacím vybavením. Páskami a varovnými cedulemi jsou vyznačeny nebezpečné úseky.

Bohužel současná situace s covidem způsobila, že jsme museli již dva roky vynechat (a jako na potvoru jubilejní 50.ročník!). A ani okolo ročníku 2022 není jasno, protože epidemiologická situace graduje a do našeho tradičního termínu okolo 6. února, na výročí úmrtí Josefa Sláčíka, zasahují jarní prázdniny. I kdybychom do třetice museli zájemce a fanoušky zklamat, slibuji, že o to větší úsilí napneme k dalšímu termínu. Snad tu ten virus nebude navěky !!

Antonín Cekota

Autor článku Antonín Cekota 12. 11. 2021 zemřel náhle a neočekávaně v 66 letech. Motoristický fanda, organizátor vizovické rallye Ve stopě Valašské zimy a především výborný člověk. **Čest jeho památce!**

red.

Začátek školního roku v jednotě Orla Vizovice

Začátek školního roku je v naší orelské jednotě spojen s radostí a chutí do pravidelné činnosti s dětmi a mládeží. Letos je tato chuť o to větší, protože jsme se v loňském roce na našich kroužcích a trénincích vídat vlivem epidemie covid – 19 nemohli. Abychom roční pauzu alespoň trochu vynahradili našim nejmladším florbalistům, uspořádali pro ně naši trenéři v srpnu příměstský tábor na orlovně. Jeho náplní byly nejen dopolední a odpolední tréninky a zápasy, ale také společné hry, výlet na Janovu horu či opékání špekáčků. V sobotu 11. září se za krásného slunečného počasí uskutečnil již 15. ročník Her bez hranic. Pod heslem „Táto, mámo, pojď si se mnou hrát!“ se přes 20 rodinných týmů pustilo do plnění netradičních disciplín na deseti stanovištích. Nešlo o zdatnost a výkonnost, ale jako vždy především o pobavení celé rodiny. Poučným a zajímavým zpestřením akce byla nejen pro děti, ale i pro dospělé ukázka dravých ptáků v podání MVDr. Kamily Křupalové ze záchrané stanice v Hošťálkově. První měsíce školního roku jsou za námi a my jsme rádi, že se opět můžeme scházet na našich pravidelných aktivitách. Naši florbalisté od těch nejmenších elévů až po nejstarší muže pilně trénují na orlovně i v tělocvičně ZŠ. V tomto školním roce nejen naši jednotu, ale i celé město reprezentují v Orelské florbalové lize družstva starších žáků, juniorů a mužů. Radost z pohybu mají i ti nejmenší orlíčci. Společně se svými rodiči v oddílu Cvičení rodičů s dětmi ve dvou skupinkách rozdělených podle věku na Orlíček a Orlíček – předškoláček procvičují jemnou i hrubou motoriku, učí se básničky i písničky, zdolávají překážkové dráhy, cvičí s padákem apod. Jsme rádi, že ve své činnosti pokračuje i sportovní kroužek pro děvčata z 1. stupně ZŠ.

Ráda bych touto cestou poděkovala všem našim vedoucím a trenérům, kteří svůj volný čas věnují dětem. Poděkování patří také městu Vizovice, které činnost naší jednoty finančně podporuje, a tak mohou mít děti i mládež radost nejen z odměn na různých akcích, ale i nových cvičebních pomůcek či florbalových dresů.

Mgr. Alžběta Doležalová

Hasičská mládež – léto 2021

Letošní soutěžení začalo kvůli pandemické situaci o dost později a s přísnějšími podmínkami. Touha dětí jet na závody a postavit se na startovní čáru byla velká. Konečně jsme vyrazili na první start do Bylnice. Jak je u vizovických hasičů zvykem, v hojném počtu. Starší i mladší po dvou týmech. Mladším se umístili na 2. místě. Avšak ani nejlepší čas 15s za pěkný rychlý útok starších B na příčky nejvyšší nestačil. V Újezdě u Valašských Klobouk jsme šli na řadu mezi prvními. Výborné časy všech našeho týmu při skvělých rychlých útocích už nikdo nepokořil. Čas u starších a rekord na levém proudu 13:02s! Ve velké konkurenci (u starších žáků 18 družstev) zajistily 1. místo v obou kategoriích. Starší žáci získali Putovní knihu.

Za zmínku stojí velký úspěch při noční soutěži v Roštění, kde excelovali mladší i starší žáci a obsadili nejvyšší příčky. Pro mladší družstvo bylo soutěžení v noci premiérou a v napětí, zda to zvládnou. Celou soutěž začínající ve 20 hodin děti vydržely a radost, že se útok vydařil i po tmě, zahrnala veškerou únavu. Starší po zkušenosti z loňské noční soutěže se o to více těšili. Dali do toho vše a předvedli opravdu vydařený útok s časy LP 14:54s, PP 13:85s. Tady si obě kategorie dokázaly, že útočit v požárním sportu umí. Šťastně jsme se vrátili kolem půlnoci i s odvozem dětí rodičům až domů.

Za tuto soutěžní sezónu získali starší celkem 7 pohárů: 3 x 3. místo, 2 x 2. místo, 2 x 1. místo a mladší 6 pohárů: 1 x 3. místo, 2 x 2. místo, 3 x 1. místo.

Z nespočtu soutěží, kterých jsme se zúčastnili, byla pro nás důležitá i ta v obci Loučka u Vizovic. Zde se poprvé předvedla naše nová kategorie – příprava s dětmi 3 – 7 letými, kteří se začali scházet na konci července. Docházeli pravidelně a stále více je to bavilo. Jejich obrovská radost z tréninku útoku s mašinou a vodou a to, že jej zvládli, nás posunula k rozhodnutí zkusit to „na ostro“ v soutěži. Nervozita byla malinko znát, ale natěšená minihasičata šla na start jako velcí hasiči a beze strachu. Tety trenérky děti postavily dle jejich postů a po startu všichni závodníci vyběhli spojit hadice k sobě, našroubovat koš na savici a poté ho vložit do kádě s vodou. Přední část útoku mezitím roztáhla hadice k terčům a pak už byl na řadě strýc Tom, aby jim poslal vodu k proudnicím a proudaři mohli shodit terče. Náš nejmladší hasič Štěpánek Bečica získal titul v soutěži o nejmladší hasičku nebo hasiče, který

byl v celé soutěži právě tím nejmladším soutěžícím hasičem. V Loučce bylo celkem 6 družstev přípravy. Naše se umístilo na krásném 5. místě, bylo odměněno pohárem i medailemi, které děti potěšily úplně nejvíc. Pro děti to byla také motivace, aby do kroužku hasičů nadále chodily, učily se novým věcem a hlavně aby mohly jet na další soutěž.

Letos jsme kromě přípravy složili také nový tým dorostenek. Tréninku věnovaly hodně času. Manipulace s dlouhými savicemi nebyla vůbec jednoduchá. Děvčata si napřed myslela, že to se savicí plné vody vůbec nezvládnou. Nakonec holky techniku nabírání, vytažení a spojení savic zmáklly a když se podařilo vodu poslat do mašiny, mohla ji strojnice s přidáním plynu poslat kupředu, aby proudařky sestříkly terče. Když jsme po dlouhých hodinách tréninku vše zvládly, mohly jsme vyrazit na soutěž. Celkem dorostenky soutěžily 4x na Zlínské lize požárního sportu. Třikrát ještě měly nějaké nezdarů na útoku, ale vždy útok dokončily a získaly 3. místo. Gratulujeme a přejeme zdar také v příští sezóně.

Chtěla bych moc poděkovat děvčatům, která letos soutěžila za dvě kategorie – dorostenky a starší žáci. Jmenovitě Terce Mitáčkové, úžasné sprinterky proudařky s rekordem 13:02s za starší, Elišce Grebeníčkové za skvěle zvládnutý béčkový post (stíhat našim proudařkám není vůbec jednoduché), Elle Kopečné ve starších za rozdělovač, u dorostenek za koš (obě funkce nezvládne dělat každý, Ella ano!), Sáře Lutonské, ve starších za excelentní koš a rychle spojení savic, u dorostenek za spoj savic a Lilly Hamšíkové, úžasné strojnice v obou kategoriích a zodpovědnost za celý tým. Děvčata, velmi moc vám děkuji čas, který hasiči věnujete – 2x týdně tréninky, přípravy, pomoc s menšími dětmi a pak také soboty, neděle soutěže.

Pohárů za sezónu jsme dovezli hodně, ale také i nezdarů. Zároveň i zkušeností. Každá chyba nás vždy o kousek posunula k tomu, že každou soutěž bereme s pokorou a každého vítězství si o to více ceníme. Děkuji všem, kteří nám jakkoli pomáhají s tréninky, přepravou na soutěže. Hlavně pomocným trenérům za čas strávený na trénincích – moc si toho vážíme. Velké poděkování patří i Městu Vizovice za podporu. My zase s radostí reprezentujeme naše město Vizovice.

*Vedoucí mládeže a dorostu
Věra Lutonská*

Výborná sezóna vizovského tenisu

Jako každý rok jsme odehráli mistrovská utkání dospělých, pořádali několik turnajů, za jejichž organizaci bych rád poděkoval jmenovitě Milanu Vrbovi a Petru Pšenčíkovi a všem dalším, kteří jim pomáhali.

Historickým úspěchem letošní sezóny –hlavní bomba – však byly čtyři kluci, babytenisté – Mathias Beneš, Štěpán Juráň, Jiří Mikuláščík a Lukáš Kundera, kteří ve věkové kategorii 8-9 let, vybojovali postup do finále Memoriálu Zdeňka Kocmana a do Vizovic přivezli z Brna pohár za 11. místo ze 47 startujících klubů. Za sebou nechali týmy ze Zlína, Uherského Hradiště, Brna, Bystrice pod Hostýnem a další, které mají nesrovnatelně lepší zázemí a možnosti trénování. Obrovskou zásluhu na tomto výsledku měli kapitáni Marián Beneš a Jiří Mikuláščík st., kteří dokázali prodat práci, kterou s klukama odvádíme na trénincích. Pánové, malí i velcí, díky za vaši práci a za váš čas.

Nejen tenisem jsem se poslední týden prázdnin bavil se šesti svěřenci **na prvním tenisovém táboře**. Kromě tenisu samotného jsme posunuli i fyzickou hráčů atletickou přípravou a půldenní procházkou po místních horách. Výšlap jsme zakončili táborákem, kdy nemůžu zapomenout na legendární opékaná cherry rajčátka. Takže makalo se, ale byla i zábava. Pro velký úspěch letošní prvotiny, jsou v plánu příští rok campy tří, z toho jeden pro úplné začátečníky, aby si tenis mohli vyzkoušet i ti, kteří se mu nechtějí věnovat celoročně.

Tenis není levný sport a peníze, bohužel, z velké části rozhodují o úspěchu a neúspěchu. Proto za celý tenisový oddíl a především mládež, děkuji firmě Rostra a městu Vizovice, které nás pravidelně podporují a pomáhají nám tím držet krok s nejlepšími.

*David Pechal
předseda Tenisového klubu Vizovice*

Pote chlapci k nám

1. Po - te, chla - pci k nám, ko - le - dy vám dám,

po ja - blí - čku, su - chů hru - šku, o - ble - čte sa do ko - žú - šku,

1. Pote, chlapci, k nám,
koledy vám dám,
po jablíčku, suchú hrušku,
oblečte sa do kožušku,
budem zpívati,
koledovati.	4. Leží v Betléme,
v chlévu na seně,
nemá maléj poduščičky,
ba aň chatrněj pléniččiky,
tak sa narodíl,
by svět vykúpíl.	7. Janíčku, nelež,
honem do hor běž,
načni tam svoju oprátku,
ščípy skládaj na hromádku,
rozdělaj oheň,
ať nám zima neň.
2. Zima je a mráz,
slyšet mocný hlas,
a jak větry nocú dujú,
pastuškové vytrubujú,
co to nového,
neslýchaného.	5. Muziko, mu hraj,
burcuj celý kraj,
nech valaská chasa naša
s pastýřama ze salaša
dary mu dajú,
každý, co majú.	8. Vezněte cimbál,
uděláme bál,
stúpíme si před jesličky,
zahrajeme na husličky,
kobze budú hrát,
všeci tancovat.
3. Snih kraj poprášá,
anděl sa znášá,
po dědině prozpěvuje,
liďom radost vyjevuje:
Narodíl sa nám
Ježíšek, náš Král.	6. Ogaré, cěrky,
hračky, hadérky
Jezulátkovi chystajte,
v Betléme si spolem hrajte,
smetany v putně,
ať neň tak smutně.	9. Valaši hráli
malému Králi
na cimbál aj na husličky,
na basu a na dudičky,
cin, cin, hopsasa,
výskala chasa.

*Ze sbírky M. Bakaly, 503
red.*

Cimbálová muzika VIZOVSKÝ JURÁŠ

přeje všem svým příznivcům klid v předvánočním shonu,
radost a pohodu v době Vánoc, štěstí a zdraví v novém roce.

Srdečně vás zveme na náš

ADVENTNÍ KONCERT

v neděli 19. 12. 2021 v 16 hod. v kostele v Zádveřicích

a

TRADIČNÍ – JIŽ 24. VÁNOČNÍ KONCERT

26. 12. 2021 v 16 hod. v kostele sv. Vavřince ve Vizovicích

Žijí tady s námi

Botanické a zoologické okénko vám chce přiblížit okolní svět, plný nenápadných, ale nesmírně zajímavých „spolubydlících“ z naší blízkosti. Rostliny a živočichy vybíráme tak, abyste se s nimi skutečně mohli potkat v období vydání novin. Uvítáme ale i vaše nápady, postřehy, tipy a fotoúlovky k tématu a velmi rádi je zde zveřejníme!

red.

Perný život divočáků (*Sus scrofa*)

Zima je obdobím, kdy můžeme nejlépe posoudit, kolik v našich lesích žije prasat divokých, divočáků. Tito statní sudokopytníci se totiž dovedou skvěle skrývat a teprve stopy ve sněhu nám prozradí, kolik jich doopravdy kolem nás je. Divočáci jsou vždy impozantní zvířata, ale v zimě, kdy mají hustý kožich stříbřitě šedý až skoro černý, vypadají zvláště hrozivě. Kňourům vyrůstají v čelistech zbraně, špičáky, velmi ostré a dlouhé. Spodní páráky jsou ale ještě delší, než horní klektáky a vyčnívají z tlamy zvané svírák, i pokud je zavřená. Divočáci žijí v tlupách i se samičkami (bachyněmi) a mláďaty. Tato všežravá zvěř je velmi nadaná, má vynikající smysly a skvělé fyzické schopnosti. Dokáže ujít mnoho kilometrů a je velmi bojovná. Sice občas působí škody na polích, ale v lese spíše prospívá rozrýváním půdy, tedy podporou přirozené obnovy lesa. Zima je pro divočáky náročná; také proto, že je to doba páření, tzv. chrutí. Probíhá od listopadu do konce roku. Je to doba, kdy se samotářští černí rytíři připojují k tlupám a svádějí spolu tvrdé souboje. Divočák je jediné opravdu sverepé zvíře, kterého se člověk musí bát. Už od středověku bylo vrcholem udatnosti skolit divočáka. Některé šlechtické rody dokonce od této hrdinné události odvozují svůj původ, na věky zaznamenaný v rodovém erb. Pokud se nechcete stát legendárním Bivojem, který chytil divočáka za uši a odnesl jej na zádech na hrad Libušín, pak nebude na škodu si zopakovat několik užitečných rad:

- Dejte pozor na své psí miláčky a zvažte, jestli je moudré je do lesa brát, především v období vrhu selat (březen – květen)
- Při setkání s divočákem nedělejte prudké pohyby, vyhněte se očnímu kontaktu a v klidu odejděte jiným směrem
- Nehrajte si na hrdiny
- Utíkejte. Divočák i bachyně od mláďat vás prožene, ale s vysokou pravděpodobností o vás po pár desítkách metrů ztratí zájem
- Rozhodně neberte do ruky selata ani se k nim nepřibližujte. Útok bachyně by byl jen otázkou času.
- Nechodte do lesa po honech. Postřelená zvěř může být velmi agresivní a nepředvídatelná.
- V nouzi neváhejte vylézt na strom nebo na krmelec.
- Nemějte z lesa strach. Pobyt v přírodě léčí. Divoká prasata o vás už při vstupu do háje vědí a rádi odejdou jinam.

Autor: Dita Kouřilová

Břečtan popínavý (*Hedera helix*)

Je rozšířený po celé Evropě. Často ho vidíme na fasádách domů, v zahradách, lesích, kde jeho listy tvoří hustý porost. Rostlina se dožívá až 200 let. Je to jediná popínavá liána, rostoucí na našem území. Její stonek může mít délku až 20 metrů. Za světlem dokáže prorůst i drobnými trhlinkami. Břečtan kvete na podzim, od září do listopadu, a proto je důležitým zdrojem nektaru pro hmyz. Plody – černé jedovaté bobule – dozrávají od zimy do jara. Šťáva z čerstvých listů může vyvolat alergickou reakci. Přesto se jedná o léčivou rostlinu. Léčivé látky se nacházejí v listech, sbíraných na jaře nebo v létě. Břečtanové listy se používají vnitřně i zevně. Obsahují vitamín A a E. Při používání léku s obsahem břečtanu je ale potřeba dbát na přesné dávkování. Podporuje vykašlávání (tinktura nebo nálev je dobrý při chronickém kataru průdušek, astmatu, nachlazení či zanícení sliznic), podporuje činnost jater a žlučníku. Zevně se užívá k omývání kožních vyrážek, mast nebo nálev z něj pomáhá také při celulitidě. Břečtan a vinná réva mají moc ovlivnit vědomí člověka. V pověstech stojí, že žvýkáním břečtanových listů můžeme vyvolat dočasnou změnu stavu mysli. Zatímco vinná réva uvolňuje duševní a tělesné zábrany, břečtan usnadňuje cesty do nitra. Břečtan svým ovíjivým růstem a uspořádáním listů symbolizoval kolový tanec života, o Vánocích představoval sílu znovuzrození. Kdysi se věřilo, že nošení věnců z břečtanových listů zabrání kocovině, starým lékem proti ní byl odvar listů ve víně. I Dionýsos, řecký bůh plodnosti a vína, nosil na hlavě korunu z břečtanu. V Anglii býval břečtan znamením hostinců a silné břečtanové pivo se stále ještě někde vaří.

Recept pro dámy, masážní olej na celulitidu

Uzavíratelnou nádobu naplníme lístky břečtanu a rozmarýnu, až po okraj zalijeme olivovým olejem. Uzavřeme a necháme stát na tmavém místě 14 dní, 1x denně protřepeme. Po té scedíme a můžeme začít používat. Skladujeme v chladu.

Autor: Dita Kouřilová, zdroj obr. Wikipedie

Stěhování čtveřice do třetice aneb kam se poděly sochy

Vizovické náměstí není jen tak ledajaké. Jeho trojúhelníkový tvar je historicky doložen už ve velmi dávných dobách, stejně jako Mariánský sloup, stojící v jeho samém středu. Všichni okolo něj občas projdeme a někteří i zvednou svůj pohled ke čtyřem sochám světců, shlížejících z něj do čtyř stran. Stojí zde Svatý Prokop, Jan Nepomucký, Václav a Florián.

Nejsou ale prvními, kdo zdobil zdejší Mariánský sloup. Sochy, které můžete na vizovickém náměstí vidět teď, nahrazují starší plastiky z raného baroka, tedy konce 17. století. Kam se ale poděly ty původní? Místní zapálení historikové to samozřejmě vědí. V roce 1905 byly sochy čtyř světců z Mariánského sloupu odstraněny a na jejich místa byly pořízeny sochy nové, právě ty, které zdobí vizovické náměstí dosud. Barokní plastiky tehdy nechal hrabě Rudolf Stillfried převézt k zámku, kde zřejmě krátký čas lemovaly příchozí cestu do nádvoří, než byly natrvalo osazeny v různých koutech zahrady. Tady pak přežily obě světové války, zestátnění majetku hraběcí rodiny, období komunismu i další změnu režimu na konci dvacátého století. Při návštěvě zámecké zahrady vám dělaly společnost ještě v první polovině letošního listopadu. Sv. Jan Nepomucký stával za kmenem staré lípy v rohu kamenné zídky hned za budovou zámku, odkud je pěkný výhled na Těchlovský kopec, sv. Prokop hlídal křižovatku mlatových cest na konci aleje. Svatý Florián se schovával ve svažitém terénu kousek pod benzínkou a sv. Václav „dostával na frak“ u brány do Štěpské ulice. Sochy se ve svém novém prostředí po čase tak trochu ztratily; jejich historie byla skoro zapomenuta a o jejich „neviditelnost“ se postaraly mechy, lišejníky a rychle rostoucí křoviny. Občas se sochy světců staly zdrojem zábavy večerních návštěvníků; snad jen s výjimkou sochy Jana Nepomuckého všechny nejméně jednou přišly o hlavu i o jiné části těla, nebo byly pomalovány. Nejhuř to odnášela socha sv. Václava (viz foto). Hodně škody způsobilo ale samo prostředí. Sochy v něm nebyly nijak chráněny. Dlouhá léta trpěly změnami teplot, rozmary po-

časí, padáním větví, zastíněním, vlhkým prostředím, které je pro růst mechu a lišejníků ideální. Ty se staly jejich novým kabátem a dokonale skryly poslední detaily, které na sochách ještě zbyly.

V roce 2020 se zde na zámku konal odborný seminář památkové péče, během kterého se restaurátor věnoval i kamennému materiálu na příkladu restaurování sochy Svatého Prokopa. Tehdy poprvé padl návrh odstěhovat všechny čtyři sochy do lepších podmínek z důvodu jejich záchrany. Přemístění slibovalo i příležitost dát sochy světců na takové místo, kde budou mít kromě vhodnějších klimatických podmínek i možnost znovu se představit pohromadě, podobně, jako dřív na Mariánském sloupu. Byla to skutečná výzva. Nové umístění muselo splňovat řadu podmínek (sucho, vlhkost a teplota podobná venkovní, bezpečnost, prostor, možnost prezentace, ochrana před vandalismem). Podařilo se.

8. 11. jsme se do toho dali. Kromě sochy sv. Prokopa, zrestaurované na podzim loňského roku, dostaly zbývající tři ještě v zahradě pořádnou vodní lázeň, která odstranila mechy a lišejníky. Pod jejich vrstvami bylo skryto množství detailů jak z jejich původní podoby, tak z pozdějších oprav. V době, kdy vzniká tento článek, nás nejsložitější části operace teprve čekají, a s ohledem na odhalený stav soch se další průběh nedá vůbec odhadnout. V každém případě dojde k jejich přesunu do průjezdu budovy zámku, kde budou nejdřív ve volném prostoru ještě na paletách restaurovány předem schválenými postupy. A teprve pak, pomocí speciální techniky, dojde na finální osazení soch na jejich třetí, snad už poslední, stanoviště ve čtyřech výklencích. Ve chvíli, kdy se Vizovské noviny dostávají do rukou svých čtenářů, by mělo být hotovo. Až se sem vypravíte na vánoční akce, tak už si svatý Prokop, Václav, Jan Nepomucký a Florián jistě budou pochvalovat, jak je jim pod klenbou zámeckého průjezdu krásně. A vy to uvidíte na vlastní oči.

Jana Pluhařová, kastelánka

Sv. Prokop po restaurování

Sv. Jan Nepomucký před restaurováním, říjen 2021

Nepomuk po omytí

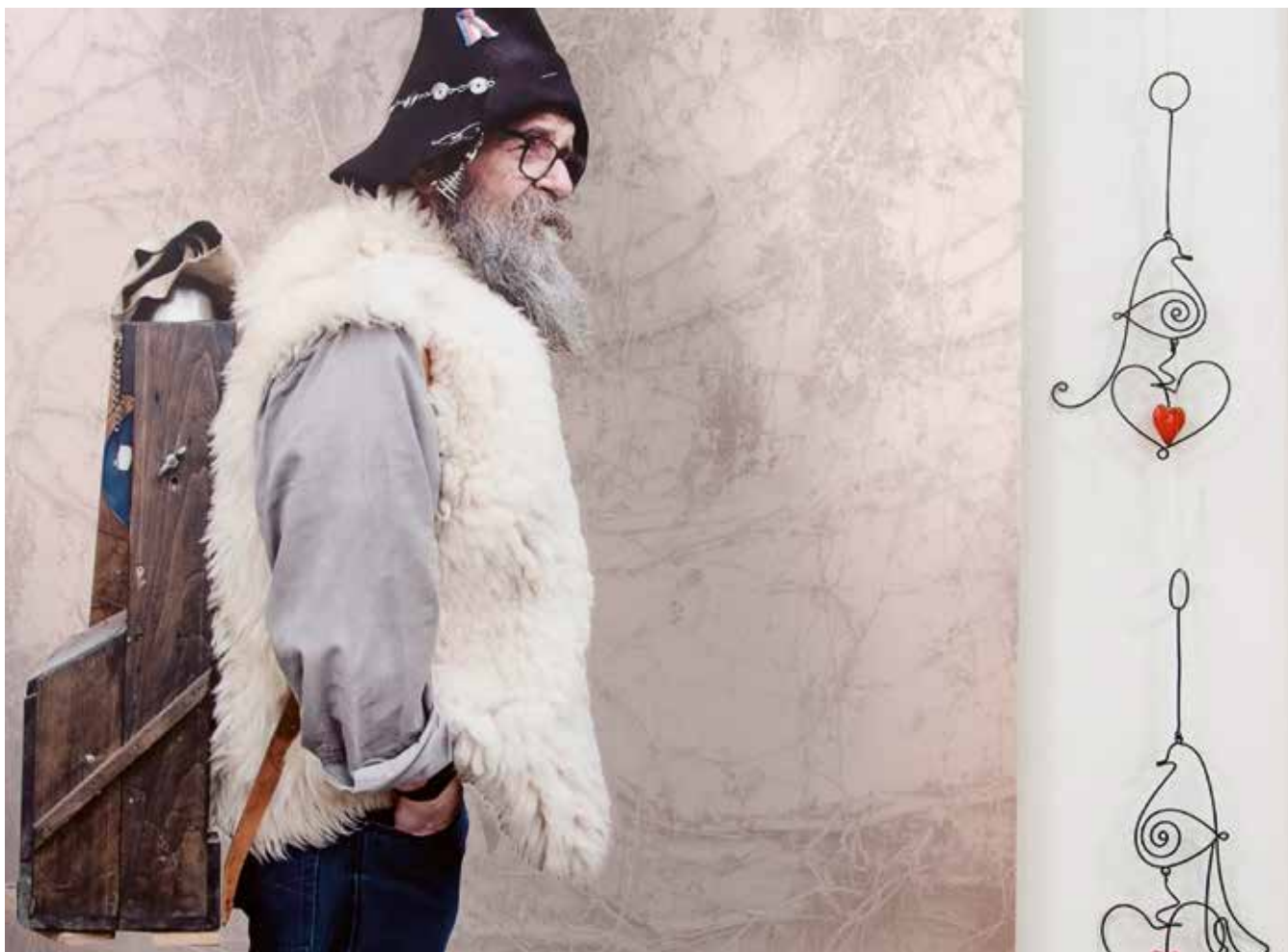
Florián po očištění od mechů a lišejníků

Čištění zadní partie sochy sv. Václava

Sv. Václav po omytí

Vše začalo sázkou o víno. Vizovická výstava dráteníka Pavola Adamce

Vše začalo sázkou se sousedem o láhev kvalitního vína

Soused tehdy navštívil Slovensko, kde mimo jiné zhlédl expozici o historii drátenictví, kde se dozvěděl, že z nedostatku zájmu o ně hrozí tomuto tradičnímu slovenskému řemeslu zánik. Při návratu mi řekl, co jsem to za Slováka, když nechám tak krásné řemeslo vyhynout. A sázka byla na světě.“

„Technika starých dráteníků, kteří se tím živili, je zapomenutá. Každý z nás si tak musí domýšlet a hledat cesty, jak se jejich umu co nejvíce přiblížit.“ „Jednotlivé kousky kameniny se k sobě lépe smísí hladké mouky a vody. Až spoje zaschnou, očistím je a nádobu odrátuji. Potom ji zevnitř vylévám vřelým mlékem. Říká se tomu kaseinové lepení. Trhliny se dokonale zacelí a netečou.“

Plstěný klobouk, hustý plnovous a dřevěná krosna

Plstěný klobouk ozdobený jednoduchými drátěnými motivy, hustý plnovous a dřevěná krosna to jsou základní charakteristické znaky odkazující na původní řemeslo, díky kterým návštěvníci nejrůznějších akcí prezentujících tradiční řemesla v regionu vždy bezpečně rozpoznají tohoto svérázného dráteníka z Vizovic.

Pavol Adamec přišel před lety do Vizovic ze slovenské Seredi

Rodák ze slovenské Seredi žije díky svému sňatku s vizovickou rodačkou již dvacet šest let v tomto malebném městečku proslulém Jelínkovou slivovicí a vizovickým pečivem. Opravou rozbitých kameninových hrnců a výrobou rozmanitých drátěných užitkových předmětů do domácnosti, dekorativních výrobků a plastik se zabývá již dvacet let. Za vznikem jeho drátenické vášně přitom stojí žert a uzavřená sázka se sousedem. Ta zapříčila, že se tehdy osmačtyřicetiletý vyučený nábytkář skutečně drátovat naučil a sázku vyhrál. Zařadil se tak k většině novodobých dráteníků rekrutovaných z řad nadšenců-samouků, kteří se základní dovednosti a pracovní postupy naučili za pomoci dostupných informací a svého umu. Učednické začátky nebyly lehké. Zlom přišel teprve v letech 2002 a 2003, kdy absolvoval drátenické kurzy vedené prvním českým drátenickým mistrem Petrem Musilem v Třebáni. Nabyté poznatky a dovednosti podstatně ovlivnily jeho další tvorbu, která postupem času dosáhla vynikající technické i umělecké úrovně.

Snaha o udržení řemesla a uvědomění si vlastních kořenů

Na směřování jeho výroby měly zásadní vliv dvě skutečnosti: snaha o udržení řemesla a uvědomění si vlastních kořenů. Jeho tvorba proto vědomě navazuje na slovenské tradiční drátenické techniky, které obohacuje o nové postupy využívající spojení tradičních technologií a moderního tvarosloví. Zmíněný způsob zpracování drátu ve spojení se specifickými estetickými i technickými vlastnostmi tvárného materiálu se pro něho stal vhodným a působivým výrazovým prostředkem také pro vyjádření jeho uměleckých ambicí.

Pavol Adamec má široký a různorodý autorský záběr

Jeho mistrovství dnes již v podstatě nezná hranic, z drátu zvládá zhotovit takřka cokoli a bez problému se přizpůsobuje trhu i přání konkrétního zákazníka. Řadí se tak k nevelké skupině dráteníků, kteří ještě dnes dokážou nejen scelit hromádku střepů a odrátovat nádobu tak, aby vypadala jako odrátovaná a zároveň plnila svou funkci, ale i vytvořit rozmanité drátěné užitkové, užitkovo-dekorativní a čistě dekorativní předměty, šperky i další artefakty ryze umělecko-řemeslné povahy pramenící z jejich volné tvorby. Navíc si po vzoru starých mistrů osvojil techniky nutné pro provozování tradičních postupů zpracování plechu. Pro jeho výtvarný potenciál ho rád používá v realizacích svých autorských vizí, nejčastěji v kombinaci s drátem. Stejně tak bravurně dokáže tento materiál aplikovat účelově k opravám plechových nádob.

Vedle primární drátenické technologie spočívající v opravě a oplétání nádob a výrobě drátěných výrobků navazující na bohatý sortiment výrobků starých dráteníků se tento vizovický „drotár“ věnuje také vlastní volné figurální tvorbě. V této poloze dosáhl jeho umění svého vrcholu. Důležité zastoupení v ní mají vedle různorodých profánních obsahů také sakrální motivy a betlémy. Zvlášť inspirativní prvek v jeho činnosti tvoří rozmanité, často až bizarní nápady jeho zákazníků, v jejichž realizaci dokázal naplno rozvinout své přirozené technické i výtvarné nadání, tvůrčí schopnosti i vrozenou zručnost. Osobitý přístup v uplatnění drátenických technik a pomůcek vlastní výroby mu umožňuje vytvářet tvarosloví technicky i prostorově náročné, odpovídající jeho momentálním výtvarným záměrům, a současně povyšuje jeho výtvary do kategorie autorské originality a nápaditosti.

Od roku 2003 pravidelně prezentuje své dovednosti převážně v kulturních zařízeních a na jarmarcích tradičních řemesel a jeho drátěné skvosty se kromě řady výstav v obcích a muzeích Zlínského kraje dostaly i do sbírek soukromých sběratelů a paměťových institucí u nás i v zahraničí. Za dobu své bohaté tvůrčí činnosti si nejen spolehlivě osvojil všechny pracovní dovednosti a techniky nutné pro provozování tradičních postupů zpracování kovového materiálu, ale také je předával dalším generacím a vychoval tři nástupce novodobého drátenického řemesla – svého syna Tomáše Adamce, Markétu Poláškovou a Jarku Vajďákovou.

Pavol Adamec zemřel 20. listopadu 2020. Čest jeho památce.

Petr Jaroň – Horní Podřevnicko

Ohlédnutí za Vizovickým zámeckým kulturním létem Aloise Háby 2021

Fotografiemi Petra Jaroně ze závěrečného koncertu letošního festivalu si ještě jednou připomínáme hudební události letošního léta (a podzimu.)

Postupně vystoupili cimbalista Daniel Skála, pěvkyně Lada Bočková, polský houslista Robert Bachara loutnistou Janem Čižmářem, mladé klavírní Trio Incendio, violoncellistka Kristina Vocetková s akordeonistou Milanem Řehákem, Wihanovo kvarteto s klavíristou Janem Schulmeisterem ml. Schola Gregoriana Pragensis vedená Davidem Ebenem.

Závěrečný koncert 12. listopadu pak patřil vizovickému Miroslavu Hromádkovi, který se představil jako skladatel, sbormistr i sólista. Nazvali jsme jej Pocta Vizovicím, protože byl věnován letošním jubileím města. Smíšený pěvecký sbor Canticum Camerale se svými hosty (mj. členy vizovického chrámového sboru) a orchestrem studentů a pedagogů kroměřížské konzervatoře s dirigentem Jiřím Kadavým přednesl Mirkovy duchovní skladby na latinské texty: Missa brevis, Vidi aquam a Te Deum. A přestože se říká, že doma není nikdo prorokem, tentokrát tomu bylo naopak. Mirek vyprodal dům! (Tedy – kostel sv. Vavřince. Jeden blok lavic zůstal prázdný, protože se do termínu koncertu nestihlo dokončit jejich restaurování.)

U ostatních koncertů jsme vnímali mírný pokles návštěvnosti. To byl v letošním roce obecný jev, který všichni vnímají jako důsledek covidu. Přesto jsme jako pořadatelé – Kruh

přátel hudby – rádi, že se nám letos stejně jako vloni podařilo uskutečnit všechny plánované koncerty. Velmi si vážíme všech posluchačů, kteří na koncerty zavítali a podpořili živou kulturu a také povzbudili účinkující svým potleskem i slovy uznání při osobních setkáních.

V. Sušila

uprostřed sólistky : Bedřiška Ponižilová - soprán (vlevo),
Magdaléna Radoňová - alt

dirigent Jiří Kadavý; autor a sólista Miroslav Hromádka (vpravo)

BEZ PŘEDSUDKŮ s Janou Paulovou a Pavlem Zedníčkem

S italským komediálním hitem autorů Ruize a Fiony Bettaniové **BEZ PŘEDSUDKŮ** s podtitulem pod peřinou se těžko říká ne, přijeli herecký pár Jana Paulová a Pavel Zedníček v sobotu 2. října 2021 do Domu kultury Vizovice.

Hra se odehrává v motelu, kde musí v jediném volném pokoji neplánovaně přespat Diego s Fionou, dva letití přátelé. Společná noc jim nabídne možnost otevřeně si povídat o vě-

cech, na které se ženy jinak ostýchají ptát mužů a muži žen. Jak sami herci prozradili, hru museli výrazně zjemnit pro české diváky, ale i přes to se najdou diváci, pro které je i tato „něžná“ verze ještě pořád hodně silná káva. To ovšem neplatilo pro diváky ve Vizovicích, kteří se skvěle bavili bez přestávky celé dvě hodiny a odcházeli s dobrou náladou.

Dům kultury Vizovice

Pozvánka

Na novoroční výšlap a setkání turistických nadšců a přátel rozhleden dne

sobota – 1. ledna 2022
na rozhledně Doubrava u Loučky

Přijďte na rozhlednu organizovaně nebo sami a přivítejte společně nový rok 2022.

Otevřeno: 10:00 – 15:00 hod.

Občerstvení bude zajištěno, zahoří také valašská vatra. A komu zbude troška vánočních sladkostí nebo voňavého bučku, určitě přijde vhod.

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!

Těší se na vás provozovatel rozhledny.
Info: 731 204 420

Den turistických informačních center

Ve středu 27. 10. 2021 proběhl Den turistických informačních center, ke kterému se připojilo i to naše ve Vizovicích. Den TIC je pořádán v rámci Světového dne pro rozvoj informací. Cílem je blíže představit veřejnosti aktivity infocenter v České republice. Kdo k nám ve středu zavítal, dověděl se, jak naše infocentrum pracuje, co můžeme turistům na jejich výletu nabídnout a co se chystá. Všichni návštěvníci byli odměněni zeleným balonkem s logem „íčka“, čokoládkou a pohledem Vizovic.

Světový den pro rozvoj informací vznikl roku 1972 a připadá na 24. října. Právě tento den nám má připomínat důležitost informací, které potřebujeme pro naše rozhodování a náš život.

TIC Vizovice

FEJETON

Zde vám dáváme pro inspiraci malý návod, jak napsat fejeton. V současné době, charakteristické řadou omezení, dostáváme všichni větší prostor přemýšlet. Okruhy témat jsou nekonečné, střídají se v myšlenkách a nechávají po sobě stopy. Nebojte se s námi o ně podělit. Sdílejte s ostatními čtenáři své úvahy a zamyšlení, inspirujte i nás, abychom vám mohli přinášet nová témata, která vás zajímají nebo jsou pro vás důležitá. Za vaše příspěvky předem děkujeme!

Odklizení sněhu

Stává se to každý rok a v lednu na tom není už vůbec nic divného. Začíná se bílou tmou a končí pak přidušeným brbláním domovníků a správců budov před vraty a hlasitým plechovým naříkáním lopaty. Sněhu napadne v těch chvílích mnoho a vždycky víc, než se čeká. Tvrdí to alespoň oni domovníci a silničáři, kterým se dříve říkalo cestáři. Dnes už se jim tak neříká a je to moc velká škoda. Slovo cestář přepadávalo v zimě do bot s prohrnutým nesypaným sněhem, v létě pak vonělo z meze syřištvým svízelem, třezalkou a velmi jemným prachem. Silničář je slovo, které nepřepadává, nevoni ničím hezkým a hlavně bývá notně prosoleno.

Sůl mám rád na krajíci, zvláště pokud jsou k němu škvarky, sůl mám rád v pohádce o králi, který nakonec dostal rozum, osolil si a vydědenu dceru přijal zpět, ale vůbec nemám rád sůl pod nohama. Je to ten nejpotupnější konec soli, jaký si lze představit. Konec soli, která pozbyla solivosti a nehodí se k ničemu, než aby byla hozena na cestu a lidé po ni šlapali. Nosíme ji domů na botách.

Protože jsme lidé civilizovaní, protože sníh nám brání ve spěchu a máme mezi sebou domovníky a cestáře, protože plýtváme solí a po celou zimu nosíme zacákané nohavice a prosolené boty, musíme hodně za město, když se nám zasteskne po sněhu. Před domem skřípe lopata. Je plechová a hlučná, tlačíme na ni, neboť spěcháme podívat se za město na sníh, pod svetrem se potíme na zádech a obáváme se, že

zítra budeme kašlat a nebude už nic z odpoledního sčítání zaječích stop na louce pod trnkovými křovisky. A tolik jsme je chtěli dětem ukázat, protože to k zimě patří, zejména pak v lednu. Tolik jsme se chtěli pochlubit, že poznáme zaječí stopu, i když bydlíme na sídlišti, kde jsou posolené chodníky a pruhy špinavě zasněžených trávníků značkových psy.

Stává se to každý rok a v lednu na tom není už vůbec nic divného. Zatáhne se nebe a za chvíli je kolem bílobílá tma, taková, kterou lze vzít do ruky a zmačkat. Tma, která je v poledne a která se vysype potichu a naráz. Pak se do tohoto ticha ozve první plechové slovo před domem a začínáme v tu chvíli přemýšlet, komu jsme kdy ublížili, kolik černého máme v sobě tam dole pod nohama a proč to bílé se zaječí stopou pod křoviskem hledáme s ostatními daleko za městem. Proč sůl pozbyla solivosti a hází se ven, aby po ní lidé šlapali, proč král v pohádce vyhnal dceru a proč nevěřil v lásku a v sůl a proč jsme mu podobní. Lopata křiklavě odhazuje bílé a obnažuje černé, domovníci přidušeně brblají a myslí na grog a po ulici poprvé projíždí posypový vůz. Za chvíli je vše, jak má být. Až půjdeme navečer vyvenčit psa, bude kolem černé, studené mokro, pes podepíše poslední útržky bílého v parku a přede dveřmi si otřeme prosolené boty a zacákané nohavice. V noci se vyjasní a přituhne a od trnkového křoviska k lesu za městem bude k přečtení nová zaječí stopa.

Marek Buš

VZPOMÍNÁME

12. ledna 2022 uplyne 10 let
od úmrtí mého manžela, tatínka, dědečka, švagra a strýce

pana **Bohumila Nesvadby**

S láskou a úctou vzpomínají
manželka Ludmila, dcera Dagmar, syn Karel s manželkou Ivanou
a vnoučata Tomáš a Martina.

DŮM KULTURY VIZOVICE

PROGRAM LEDEN 2022

12.1.
18:00 - 19:30

KURZ MALOVÁNÍ VALAŠSKÝCH KRASLIC

Lektorka Anna Krocová. Kurz se skládá ze tří lekcí: 12. 1., 19. 1. a 26. 1., cena za celý kurz je 150 Kč. Přihlášení do 5. 1. 2022 na tel: 734 273 434, email: infocentrum@dkvizovice.cz
UČEBNA DOMU KULTURY

KURZ

14.1.
19:00

NOVOROČNÍ KONCERT CZECH BRASS

Vystoupení žesťového seskupení špičkových muzikantů s širokým interpretačním záběrem. Předprodej vstupenek v papírnictví Betty a Informačním centru za 350 Kč, na místě za 400 Kč. Online: www.dkvizovice.cz
DŮM KULTURY

KONCERT

20.1.
18:00

HUDEBNÍ KLUB - UŽ MÁTE VYPÁLENÉ?

Jako host Čendy Imrýška bude Pavel Dvořáček, ředitel likérky R. Jelinek Vizovice. Předprodej vstupenek v papírnictví Betty a Informačním centru za 60 Kč, na místě za 80 Kč. Online: www.dkvizovice.cz
KAVÁRNA DOMU KULTURY

KONCERT

21.1.
19:00

NA SPRÁVNÉ ADRESE

Divadlo Tyjatr Otrokovice uvádí ztreštěnou komedii Marca Camoletti. Předprodej vstupenek v papírnictví Betty a Informačním centru za 100 Kč, na místě za 150 Kč. Online: www.dkvizovice.cz
DŮM KULTURY

DIVADLO

23.1.
15:00

KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO LESA

Veselá pohádka o začarovaném lese a kouzlech. Předprodej v papírnictví Betty a Informačním centru za 80 Kč, na místě za 100 Kč. Online: www.dkvizovice.cz
DŮM KULTURY

DIVADLO

28.1.
17:00

ŠIKOVNÉ RUCE OBČANŮ VIZOVIC

Vernisáž výstavy ručních prací a děl občanů Vizovic. Žádáme tímto zájemce o vystavení svých výrobků, aby nás kontaktovali do 14. 1. 2022 na tel: 734273434, email: infocentrum@dkvizovice.cz
VÝSTAVNÍ PROSTORY INFORMAČNÍHO CENTRA

VÝSTAVA

28.1.
17:00

GAJDY A ZELÉ, ŽIVOBYTÍ CELÉ

Soutěž o nejlepší kyselici spojená s přehlídkou gajdošských kapel. Žádáme tímto zájemce do soutěže o nejlepší kyselici, aby se přihlásili do 14. 1. 2022 na tel: 734273434, email: infocentrum@dkvizovice.cz
DŮM KULTURY

SOUTĚŽ